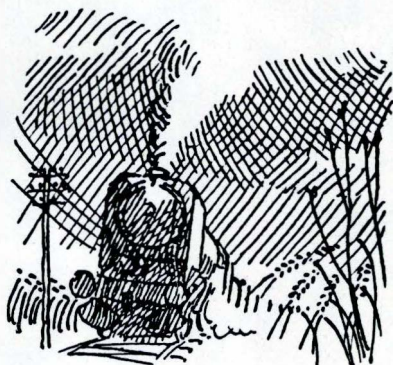

6

DANSK
LOKOMOTIV
TIDENDE

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

10. JUNI 1967 — 67. ÅRGANG

6

Indhold:

LO kongres	2
Når en auditor besvarer spørgsmål ..	4
Svenske luksustog	7
EFTA	8
Vore forsikringsforeninger	11
Samordning af jernbaneorganisa- tionernes forsikringsforetagender .	14
Vigtig meddelelse til Uheldsfor- sikringsforeningens medlemmer ..	16
Glade dage for falske sedler	17
Personalialia	19
Damernes Dag	20

Redaktører:

E. Greve Petersen
(ansvarshavende)
K. B. Knudsen.

Redaktion og ekspedition:

Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon Hell. 7269.
Kontortid 9-16.
Lørdag lukket.

Frederiksberg Bogtrykkeri
Howitzvej 49.

Den 23., 24. og 25. maj 1967 har LO holdt ordinær kongres i København med deltagelse af mere end 1000 delegerede fra alle egne af landet. Kongressen var ikke blot statusopgørelse over den forløbne kongresperiode, men var tillige en klar tilkendegivelse af de mål, man fremefter satser på. De mål, som skal omsættes til virkelighed under en ny formands ledelse, idet Eiler Jensen efter en lang årrækkes virke på grund af alder trak sig tilbage og afløstes af den hidtidige sekretær i LO, Thomas Nielsen, der valgtes med overvældende majoritet.

I sin sidste beretning sagde Eiler Jensen bl.a., at LO repræsenterer en af verdens stærkeste fagbevægelser, og medlemstallet er i dag godt 845.000. — I den 4-årige kongresperiode har der været en stigning i medlemstallet på godt 32.000. Tjenestemands- og funktionærgruppen andrager ca. 25 pct. af det samlede medlemstal.

Denne stærke vækst inden for området vil givetvis fortsætte i de nærmest følgende år, hvilket igen må betyde, at vi i LO i endnu højere grad må interessere os for disse nye lønmodtagergrupper.

Der har ofte været tale om gennem årene i de kompetente forsamlinger, at det kunne være hensigtsmæssigt at oprette et sekretariat i Landsorganisationen med den opgave at skabe nye aktiviteter og følge hele området nøje. LO oprettede i 1962 LO's tjenestemands- og funktionærudvalg, som har virket godt og støt siden da, men LO's tjenestemands- og funktionærudvalg har fornylig indstillet, at man som en begyndelse antager en konsulent, og de ting, som man fra udvalgets side peger på vil være naturlige arbejdsopgaver for denne konsulent, er i indstillingen ridset op som følger: Agitationsspørgsmål, oplysningsarbejde, forskningsopgaver, behandling af statistisk materiale fra ind- og udland, udgivelse af et lønstatistisk magasin for tjenestemands- og funktionærområdet, eventuelt i forbindelse med Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, et påtrængende udvidet samarbejde med partiets tjenestemands- og funktionærudvalg, en række opgaver i forbindelse med eftervirkningen af tjenestemandskommissionens arbejde, samt service for tjenestemands- og funktionærgrupper, der er medlemmer af de traditionelle arbejderorganisationer.

Man ønsker ikke en stat i staten, men jeg tror, det er rigtigt, at der her ligger en af de helt store opgaver, som der må arbejdes særdeles effektivt med i den kommende tid, og derfor håber jeg, at det

nye forretningsudvalg, der vælges på denne kongres, helt vil have opmærksomheden henledt herpå, og således at der bliver knyttet den nødvendige arbejdskraft til løsningen af de nævnte opgaver, hvilket må være i hele fagbevægelsens interesse.

I sin meget omfangsrige beretning kom Eiler Jensen ind på spørgsmålet om fagbevægelsens struktur: Lønmodtagernes organisationer er ikke stivnede grupper. De faglige organisationer er i en stadig levende bevægelse. De, der vil undersøge det, vil kunne konstatere, hvorledes der inden for en relativ kort tid er sket vældige forskydninger; fag og brancher er ophørte, nye konstellationer er opstået, faglige sammensmeltninger og et tættere samarbejde mellem beslægtede grupper er dannet, og til stadighed har vi i dansk fagbevægelse beskæftiget os med problemerne om formerne for strukturen.

Kongressen har modtaget redegørelsen fra det udvalg, der på kongressen i 1963 blev nedsat til at beskæftige sig med nogle af de problemer, som har forbindelse med den nuværende organisationsstruktur i fagbevægelsen.

Som det fremgår af denne redegørelse, er udvalget kommet til den konklusion, at det vil være nødvendigt, dels på grund af de ændringer, der har fundet sted på arbejdsmarkedet inden for de sidste 10–15 år og dels på grund af de nye arbejdsopgaver, som fagbevægelsen har fået i samme tidsrum, samt på grund af de udviklingstendenser, der tegner sig for fremtiden for dansk fagbevægelse, at tage hele problemet om organisationsstrukturen såvel på arbejdspladserne, i fagforeningerne, i forbundene som i LO op til en alvorlig og grundig overvejelse.

Målet må være at give dansk fagbevægelse en sådan organisatorisk udformning, således at den fuldt og helt bliver i stand til at udføre de opgaver, som en ny tid kræver.

Der har i årenes løb været fremført en række argumenter for og imod dannelsen af industriforbund og karteller, men det er ikke muligt at forcere udviklingen frem, såfremt ikke samtlige implicerede forbund og deres tillidsrepræsentanter og medlemmer er indforstået med og accepterer en ny struktur – for afgørelsen af alle disse spørgsmål ligger ikke i LO's kompetente forsamlinger, men i de enkelte forbunds.

Det erkendes klart, at en ændring af dansk fagbevægelsens nuværende struktur er hensigtsmæssig med henblik på at skabe en større effektivitet i

arbejdet og for at kunne tage alle de nye arbejdsopgaver op, som de senere års udvikling har nødvendiggjort, men det vil efter udvalgets opfattelse være vanskeligt – for ikke at sige umuligt – at give faste ensartede retningslinjer for den fremtidige struktur i dansk fagbevægelse. Ikke mindst den kendsgerning, at der i Danmark findes mange små arbejdspladser, hvor der beskæftiges mindre end 5 personer, vanskeliggør en rationel løsning af fagbevægelsens strukturproblemer.

LO's forretningsudvalg stiller derfor forslag om – på baggrund af denne redegørelse fra strukturudvalget – en nedsættelse af en organisationskomité, der får bemyndigelse til, såvel at tage initiativ til klarlæggelse af problemerne omkring fagbevægelsens nuværende organisatoriske opbygning og konsekvenserne heraf som til at indkalde forbundene til forhandlinger med henblik på gennemførelse af ændringer i den nuværende struktur.

I tilslutning til samarbejdsproblemerne, som kan være mere eller mindre gode i virksomhederne, sagde Eiler Jensen:

Kravet om *industrielt demokrati* har vi videreudbygget til kravet om demokrati på arbejdsmarkedet – og dermed demokrati på arbejdspladsen, som et nyttigt mål for at dække de fælles interesser, som vi har.

Demokrati på arbejdspladsen er lønmodtagernes organiserede og ansvarlige medindflydelse og medbestemmelse – alene i deres egenskab af lønmodtagere – på ledelsesfunktionerne i den virksomhed, hvori de er ansat. Beføjelserne udøves gennem lønmodtagernes valgte repræsentanter. Som allerede nævnt blev Thomas Nielsen, der er tidligere formen, med overvældende majoritet valgt som LO's formand. Hans modkandidat var LO's næstformand, Kai Petersen. Medens Thomas Nielsen fik 719 stemmer, fik Kai Petersen 265 stemmer. Kai Petersen valgtes eenstemmigt til næstformand.

Af særlig interesse for tjenestemændene blandt de øvrige valg var, at formanden for CO I, forretningsfører Egon Rasmussen, Dansk Jernbaneforbund, blev indvalgt i LO's forretningsudvalg, medens formanden for Dansk Postforbund, Aage Nielsen, blev valgt som suppleant til forretningsudvalget.

I øvrigt blev vedtaget en lang række lovændringer, og kongressen vedtog forretningsudvalgets forslag om bemyndigelse til at føre forslaget om en generel gruppelivsforsikring ud i livet, når der foreligger beslutning fra de enkelte forbund.

Når en auditor besvarer spørgsmål –

»Som bisiddere vil de helst have deres egne«.

Auditøren under Ministeriet for Offentlige Arbejder har sine kontorer i 1. distrikts administrationsbygning, Bernstorffsgade nr. 22. Det er to diskrete rum, – et forkontor med arkivreoler og en vaskekumme, og auditørens arbejdsværelse, der uden tvivl er en af de hyggeligste huler i det køligt formelle kompleks: her bor en aristokrat, som på britisk vis går klædt i *tweed* og *flannel* og yder sig den selvskabte luksus at have uorden på sit skrivebord og orden i sine ideer og sin adfærd overfor mennesker og sager. En uafhængig mand, skønner man. Han har også system i sin syntaks. Hans sprog er akademisk og præcist, men meget levende. Hans ord kommer ovenfra, men de lægger sig med skræddersyet pasform jordnært og sagligt omkring det, der skal siges. Behageligt og let at lytte til.

Efter denne (let imponerede) indledning skal vi gå over til et referat af en samtale, der fandt sted for nogen tid siden mellem dette blads medarbejder og auditor, cand. jur. *Torben Topsøe-Jensen*.

Nogle af bladets læsere har haft lejlighed til at møde auditøren. Han har i embeds medfør bedt dem tage plads på den anden side af bordet. De har hørt ham stille spørgsmål, der ikke just så ud som julegaver og som undertiden var *penible* at svare på. De har måske, mens de tog sig tid til at tænke sig om, kastet et hurtigt blik hen på bisidderen (en af deres egne), og de har i 99 procent af tilfældene uden tøven sagt, hvad der var sandt . . .

– Det er naturligvis altid det klogeste at alliere sig med sandheden, – sagde auditor *Topsøe-Jensen* (da vi talte om hans arbejde som *hører* og *undersøger*), – og jeg har konstateret, at de folk, der som følge af en eller anden ulykkelig eller kompliceret eller menneskeligt mindre heldig hændelse har måttet sætte sig i stolen over for mig, næsten altid refererer hændelsesforløbet så ærligt og objektivt, som de nu har været i stand til at opfatte det. Uhyre sjældent sker det, at de med vilje skjuler et eller andet. Der er naturligvis i årenes løb opstået et vist tillidsforhold mellem auditøren og de tjenstemandsgrupper, hvis medlemmer af og til kommer i berøring med ham. Og det vil væsentligt sige statsbanernes personale, herunder hyppigt lokomotivførerne. Auditørembedet er som bekendt, i sit forhold til statsbanerne, en uafhængig institution, direkte underlagt Ministeriet for Offentlige Arbejder. Det gælder også embedets øvrige arbejdsområder, – privatbanerne, visse havne, adskillige andre offentlige driftssektorer, nogle kommuner osv., hvoraf nogle ganske spontant benytter auditorinsti-

tutionen her. Man har i tidens løb, af sparehensyn, tror jeg, drøftet den mulighed, at man simpelt hen kunne ophæve auditørembedet og lade sager af en vis betydning gå til bedømmelse ved de kollegiale retter, som byret, landsret osv. (ordet *kollegial* at forstå som en ret med et dommerkollegium). De mindre sager skulle, under en sådan ordning, klares administrativt, i Generaldirektoratet for Statsbanerne, i privatbanernes direktioner osv. Man har jo i de senere år set store tjenestemandssager (f. eks. *Wamberg*-affæren) bragt frem for ganske høje instanser og med juridiske bisiddere . . .

Men jeg har den opfattelse, at organisationerne ikke er interesserede i fremmede retskollegier eller fremmede, fagfjerne bisiddere. Lad os sige, som eksempel, at der er sket en togulykke, en afsporing, et materielt kostbart sammenstød på en station eller på en strækning, – der er spørgsmål om signaler, som har været stillede eller ikke stillede, som de skulle være stillede . . . i talrige af den slags tilfælde, hvor måske en lokomotivfører er under sigtelse for pligtforsømmelse, foreligger der formildende omstændigheder, eller ganske simpelt omstændigheder, som helt renser lokomotivføreren, – det er dog mest betryggende for alle parter, at de mænd, der skal bedømme en situation og skelne mellem *hændeligt* og *uagtsomt*, har erfaringer fra det område og med de situationer, det drejer sig om. Og når jeg taler om folk med sådanne erfaringer, tænker jeg ikke alene på organisationernes egne bisiddere, der som regel har et værdifuldt, personligt kendskab til den implicerede, – men jeg tænker også på forhørslederen, – på *auditøren*, hvis pligt det er *at vide besked med forholdene*, og hvis fordel det er at have haft så mange sager af samme art.

Maleren Martin Rørbye passerede den 15. juni 1830 Vilsund »i meget smukt vejr og i føje tid« – og tegnede dette billede af folk, der går i land. Kobberstiksamlingen.

Auditør T. Topsøe-Jensen.

Enhver, der kommer for en auditør, er på forhånd *sigtet*. Det er min og de sagkyndige bisidderes opgave at finde ud af, om der er nogen grund til at opretholde sigtelsen. Når jeg nævner bisidderne i denne forbindelse, må jeg naturligvis hurtigt tilføje, at bisidderen fungerer som den afhørtes forsvarer og hjælper, – som hans *sagfører*. Men i de seksten–sytten år, jeg som auditør har beskæftiget mig med sager hidrørende fra statsbanerne eller privatbanerne, har jeg kunnet konstatere, at organisationernes bisiddere ikke alene optræder som den afhørtes (eller skal vi sige *sigtedes*) hjælper, men også ønsker at få hele sagen belyst *til bunds*.

Mange små sager kommer jo aldrig videre end til Generaldirektoratet (eller til privatbane-direktionerne). Disse administrative instanser afgør, hvad der videre skal ske, og dette gælder også i de sager, der har været underkastet egentlig auditørbehandling. I disse sager udfærdiges der fra embedet en indstilling, udarbejdet på grundlag af de under forhøret dokumenterede kendsgerninger. Hvis det drejer sig om mindre forseelser, træffer den administrative instans (f.eks. Generaldirektoratet) på egen hånd en afgørelse, ofte dog efter forudgående høring hos auditøren. Man idømmer måske irettesættelser og bødestraf. Er der sket en ulykke, med tab af menneskeliv, kan der blive tale om en sigtelse for uagtsomt manddrab – hvilket vil sige en sag, der må bedømmes strafferetsligt, ved en domstol. Det har jeg *intet* at gøre med, – jeg skal kun sørge for, at sagen bliver belyst, – som regel ved en udstrakt vidneafhøring, indhentning af specialistudsagn osv. Det sker, at en sådan strafferetsligt indledt sag frafalder. Det afgør den kompetente myndighed, – eventuelt en statsadvokat. Men derfor kan der jo godt være grundlag for en disciplinærsag. Måske er et reglement blevet overtrådt, i forbindelse med en togulykke, uden at denne overtrædelse har været direkte

Siden oldtiden havde stude været anvendt som trækdyr – og endnu op i vort århundrede kunne man møde et køretøj som dette på heden. Maleri af Hans Smidth, 1917.

årsag til ulykken. I sådanne tilfælde lægges Generaldirektoratets (eller en anden direktions) skøn til grund for en beslutning om, hvad der videre skal ske med den implicerede.

– Har De mange sager mellem år og dag? – spurgte jeg auditøren.

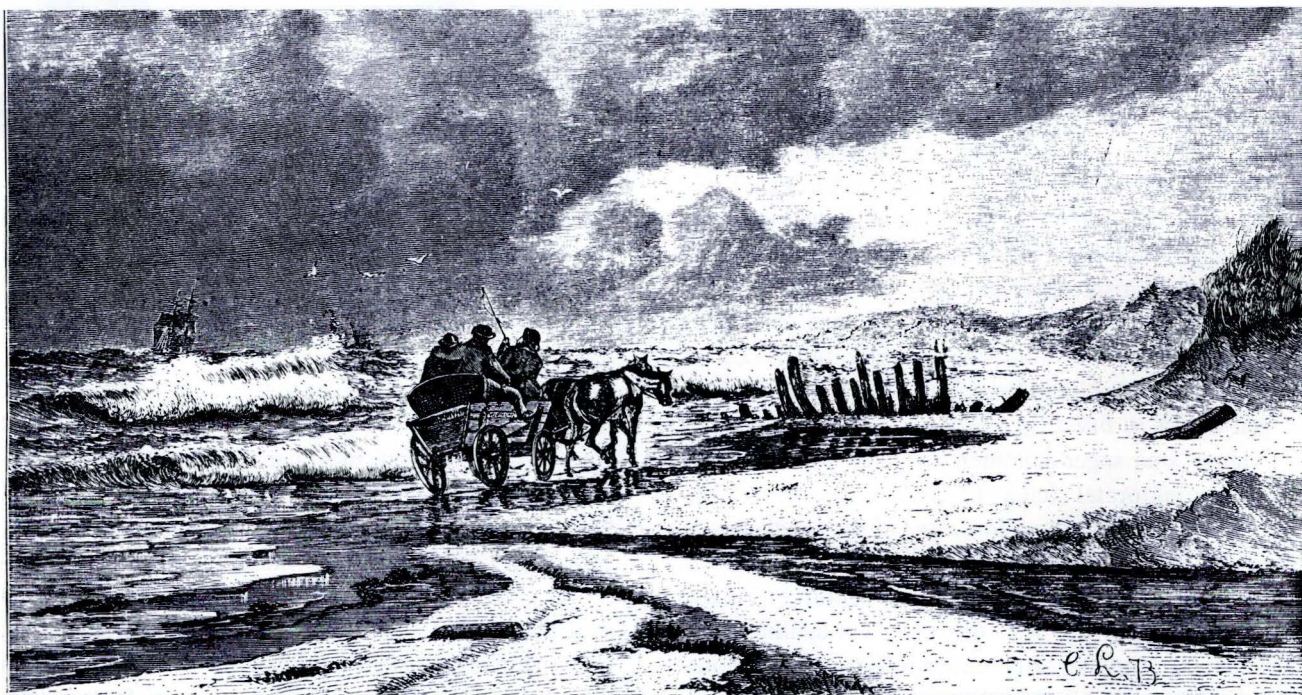
– Jeg vil nødtigt komme ind på tal, – svarede hr. Topsøe-Jensen, – men jeg kan måske tillade mig at sige, at den paragraf, der taler om jernbanefolks værdige optræden i og udenfor tjenesten (særligt det sidste) synes at figurere i let stigende grad i de sager, jeg har at gøre med. Det er indlysende, at en lokomotivfører ikke må drikke sig fuld umiddelbart før han skal tiltræde sin tjeneste. Og det gør disse besindige, ansvarsbevidste mænd praktisk taget aldrig. På den anden side kan det ske, navnligt vel ved færgenhavne, toldsteder osv., at en fører tager sig et glas. Sker dette forud for tjenesten, ser statsbanerne meget mørkt på det. Der er afskedigelsesgrund i grove tilfælde, og degraderingsårsag i andre tilfælde. Der er i øvrigt grund til at gøre opmærksom på, at beruselse i tjenesten for en lokomotivfører vil kunne medføre straffeansvar i h.t. straffelovens § 138, der taler om den, der beruser sig og derved udsætter anden person eller betydelige formueverdier for fare.

– Skal vi forestille os, at en tjenestemand gør sig skyldig i smugleri eller i spirituskørsel med sin private bil?

– Smugleri falder ind under toldloven. Og beruselse ved rattet straffes *i al fald* efter færdselsloven. En tjenestemand, som har gjort sig skyldig i en af disse lovovertrædelser, har ikke mange chancer for at

Situation på landevejen. Maleri af M. Therkilsen, 1886.

Agepost fra Skagen. Tegnet af Carl Locher.

Lige til Skagensbanen åbnede i 1894 var den agende post Lochers tegning af ageposten, der strider sig frem i strandegnens eneste landvårts forbindelse med omverdenen. Carl kanten mellem Skagen og Hulsig, giver et godt indtryk af de hårde rejsevilkår.

fortsatte hos statsbanerne. Men jeg kan roligt fastslå, at *kriminaliteten* indenfor statsbanernes ca. 27.000 mand store personale er yderst ringe. Det er jo klart. Disse mennesker har passeret et meget snævert nåleøj, før de slipper ind i stillinger, der pålægger dem et ansvar. I øvrigt kan man vel sige, at en mentalitet, som gør en mand til en god lokomotivfører, er en særdeles effektiv bremse, hvis fristelser skulle manifestere sig. . .

– Men hvis det skulle ske – vi er jo alle mennesker – at selv en lokomotivfører en enkelt gang drak sig en tår over tørsten, – bliver han så omgående hældt ud?

– Det er ikke givet. Han får i hvert fald en alvorlig formuleret advarsel, og han bliver måske sat på et ranger-lokomotiv. Man giver ham en chance for at glemme, og for at få sine overordnede til at glemme, at han i et svagt øjeblik trådte lidt ved siden af. »Hold op«, siger man til ham. Og som regel holder han op. Hvis ikke – hvis han er alkoholiker – bliver han ubarmhjertigt afskediget. Uden pension. Det er det værste, der kan hænde en mand, der i øvrigt elsker sit arbejde og er kvalificeret til at udføre det. Men man

kan jo ikke give grønt lys for drikkeri i de danske statsbaners tjeneste.

Auditør Topsøe-Jensen tilbringer ikke hele sin tid i det hyggelige, velordnede-uordnede kontor i Bernstorffsgade, hvor hver ting har sin plads og intet er arrangeret efter vedtagne, bureaukratiske principper. (Denne mand kan lynhurtigt finde, hvad han søger). Han foretager et par rejser til Jylland hver måned. Han samler sagerne sammen. Nu har han også fået DSB's rutebilchauffører ind i sin stald . . .

Folk, der interesserer sig for historie, vil vide, at hr. Torben Topsøe-Jensen, som den første af Danmarks historikere, har beskæftiget sig med et slidsomt, videnskabeligt arbejde, hvis formål var at skildre de danske landeveje og deres dramatiske funktion fra oldtiden op til vort århundrede. I sin ungdom (han er i øvrigt kun i 50-erne) skaffede han sig adgang til Vejkontorets arkiver, dels i sin egenskab af embedsmand i Ministeriet for Offentlige Arbejder, dels som medlem af en slægt, der tæller mange af Danmarks produktive intellektuelle, og hvis man ønsker at vide noget nyt og dramatisk om livet langs de danske landeveje i de sidste to tusinde år, bør man købe hans bog, der udkom i efterårets *Hasselbalch*-program. – »Ad hjulspor og landeveje«. Det er et værk – også for folk, der farer Danmark rundt på skinner.

Viggo Jensen.

Svenske luksustog i 2 etager

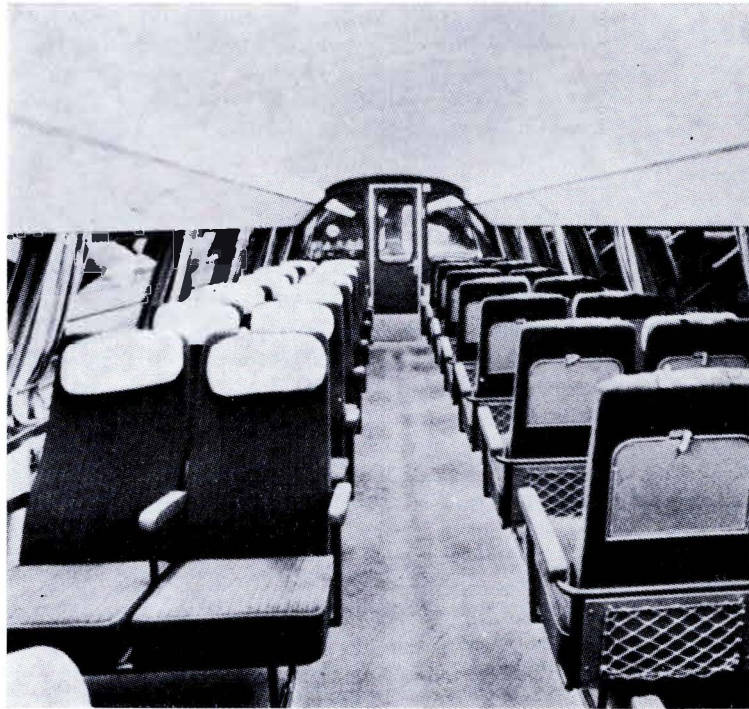
Skandinaviens mest moderne togsæt taget i brug

Sveriges statsbaner har noget meget fint rullende materiel i ordre. Det drejer sig om dieselmotor-tog af en helt ny og meget moderne type, leveret af det vesttyske firma Linke-Hofmann-Busch, Salzgitter-Watenstedt, i samarbejde med det svenske ASEA.

Ordren lyder på ialt 19 vogne, seks motorvogne, 2 manøvre vogne og 11 såkaldte mellemvogne af forskellige typer. Det første togsæt er leveret, og efterhånden som de nye tog bliver færdige, vil de blive indsat i driften på strækningen Malmø-Karlskrona, hvor man ellers har de såkaldte, men mindre Paprika-tog kørende, og mellem Stockholm og Mora i Dalarna.

De nye togs motor- og manøvre vogne er i to etager, som byder de rejsende på et glimrende udsyn fra »første sal«. I sidstnævnte vogne er begge etager for publikum. Alle vogne er luftkonditionerede, hidtil har kun restaurantvognene hos SJ været det. Toget kan formeres på flere måder efter behov, men den sædvanlige sammensætning vil blive motorvogn, 1. kl.s mellemvogn i enkelt etage, 2. kl.s mellemvogn med køkken og særlig afdeling for småbørn, og endelig manøvre vognen i to etager.

Motortoget kører maksimal 140 km i timen, dieselmotorerne udvikler 1240 hk. Alle vinduer i toget er hermetisk lukkede og forsynet med dugfrie dobbeltruder. Vognene er letvægtene, idet taget på de to etagers vogne består af glasfiberarmeret polyester med en kerne af fast skumplast. Dette er også anvendt som isolering indvendig, hvor væggene er beklædt med laminatplader, og der er tæpper over hele gulvet.

Samtlige vogne har skivebremser, og desuden er motor- og manøvre vognene forsynede med magnetisk skinnebremser, som træder i funktion ved nødbremning. Trækraften består af to 12 cyl. fire takts dieselmotorer. Det er motor- og manøvre vognene, som har luftkonditionering af højtrykstype, mens mellemvognene har et særligt ventilationssystem, og opvarmningen her sker ved elkaminer.

Køkkenet er helt elektrisk. Togets døre er elektro-pneumatiske og kan åbnes og lukkes individuelt, men også fra førerrummet. I alle vogne findes højttalere. Gulvet mellem motoren og passagerafdelingen oven over er lydisoleret. Serveringen i toget er overtaget af AB trafik-restaurant, som har sat særligt uddannet kvindeligt personale ind, og de rejsende kan ved deres pladser få serveret små retter, smørrebrød, kaffe, te o.s.v., som bliver kørt fra køkkenet gennem toget på små vogne.

Endnu en nyhed. Der findes næsten ingen skilte med tekst i disse nye tog. I stedet udtrykker man sig symbolsk. For eksempel viser en cigaret med to streger over, at her må der ikke ryges. Man undgår ved disse symboler at have små skilte rundt omkring på flere sprog, sådan som det er tilfældet i andre europæiske jernbanevogne.

De anvendte symboler har været forelagt den internationale jernbaneunion UIC til godkendelse. Man har herfra givet dem anbefaling, da der endnu ikke foreligger udarbejdede regler for en sådan skiltning.

EFTA – Et konstruktivt bidrag til europæisk enhed

Af afdelingschef Torben Jantzen

Vesteuropæisk politik har i årene efter den anden verdenskrig været præget af ønsket om at opnå større og varig europæisk enhed. Den kolde krig mellem øst og vest, som prægede efterkrigsårene, gjorde vesteuropæisk sammenhold en uomgængelig nødvendighed, og USA's politiske, økonomiske og militære bistand gjorde det muligt. Marshall-planen, hvorunder der overførtes milliardbeløb fra USA til Europa til gennemførelse af et økonomisk genopbygningsprogram, blev inspirationen til og grundlaget for et snævert økonomisk og handelspolitisk samarbejde i Europa i 50'erne. NATO, den nordatlantiske militære alliance, har siden 1949 bundet de fleste vesteuropæiske lande samt USA og Canada sammen i et fælles forsvarsforbund.

Dannelsen af Kul- og Stålnationen mellem de seks fællesmarkedslande, af Fællesmarkedet, af Atomenergifællesskabet, EUROTOM, og senere af den Europæiske Frihandelssammenslutning, EFTA*), var skridt, som hver for sig havde til mål yderligere at udbygge og intensivere vesteuropæisk samarbejde.

Den afspænding, som har præget Øst-Vest relationerne i de seneste år, har imidlertid medført en afsvækkelse i bestræbelserne for at skabe et forenet Europa. Erkendelsen af at kun et forenet Europa vil have mulighed for fremover at have afgørende verdenspolitisk og verdensøkonomisk indflydelse er for så vidt uændret; men de vesteuropæiske landes politiske interesse i europæisk enhed er blevet mindre i takt med den kolde krigs aftagende betydning. Nationale synspunkter har fået øget vægt og ikke mindst de europæiske stormagter har i de seneste år givet udtryk for højst forskellige synspunkter vedrørende formen for og målet med europæisk samarbejde. Frankrig har klart markeret, at et forenet Europa er et fremtidsmål, og at dagens Europa må baseres på de enkelte staters suverænitet, samt markeret, at samarbejdet må have form af et samarbejde mellem nationer, som hver for sig bevarer deres ret til at varetage deres vitale interesser. Storbritannien deler utvivlsomt dette synspunkt, selvom det ikke er blevet udtrykt så klart, som den franske præsident har gjort det. Fran-

krigs stillingtagen til de beføjelser, Fællesmarkedskommissionen bør have, er et eksempel på denne realitet i europæisk politik i dag. Storbritanniens markeds politik både over for de Seks og over for sine EFTA-partnere er et andet. Der er ikke udsigt til, at dette vil ændre sig i den nærmeste fremtid, og mulighederne for at etablere et politisk forenet Europa er ikke realistisk korttidspolitik, men kun et mål, som de europæiske stater kan stille imod på længere sigt. Et økonomisk forenet Europa er derimod fortsat et realistisk mål, som antagelig vil kunne gennemføres inden for de næste fire-fem år.

Det er på denne baggrund, EFTA-samarbejdet må vurderes og på denne baggrund det kan fastslås, at EFTA på sin egen måde har bidraget til og fortsat vil bidrage til at øge mulighederne for skabelsen af et bredt europæisk marked.

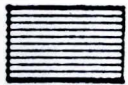
EFTA blev dannet i 1960 som en nødløsning efter at forhandlingerne om et frihandelsområde omfattende EEC-landene og samtlige øvrige vesteuropæiske lande var brudt sammen i slutningen af 1958. EFTA er derfor på mange måder en særdeles uhomogen gruppe. Sammenslutningen består af fire NATO-lande og tre neutrale lande og har Finland som associeret medlem. Den består samtidig af en stormagt, Storbritannien – som udgør »halvdelen af EFTA« både befolkningsmæssigt og for så vidt angår økonomisk potentiel, men hvis økonomiske interesse i EFTA er relativt mindst – og syv mindre europæiske stater, blandt hvilke findes Europas to rigeste lande, Sverige og Schweiz, samt et af de økonomisk mindst udviklede lande, Portugal. Dertil kommer, at det politiske og økonomiske pres for hurtigt at nå frem til en bred markedsløsning varierer betydeligt fra land til land, hvilket ofte har præget samarbejdet og solidariteten inden for EFTA. På trods af alt dette er det økonomiske samarbejde mellem de otte lande i de sidste seks år blevet mere og mere omfattende, og den gensidige økonomiske afhængighed blevet større hvert år. Der står ikke megen blæst om dette. Tværtimod. EFTA har som oftest udmærket sig ved sit ringe talent for at sikre sig international interesse og bevågenhed. Men resultaterne af EFTA-samarbejdet er mange og kan på en række punkter let tåle sammenligning med resultaterne af samarbejdet inden for Fællesmarkedet.

EFTA har i dag, 6½ år efter dets

etablering med få tidsbegrænsede undtagelser, fjernet al beskyttelsestold og alle import- og eksportrestriktioner på industrivarer, som er fremstillet i medlemslandene; det vil sige taget de første og væsentligste skridt til etableringen af et frit marked for industrivarer. Få havde vel for 7 år siden ventet, at EFTA nogensinde ville passere denne milepæl. Dette er en succes, som let undervurderes, eller i dag tages for noget helt selvfølgeligt. Dette er imidlertid et imponerende resultat både når man sammenligner med Fællesmarkedet, som først vil afvikle tolden på industrivarer fuldstændigt i 1968; eller når man for eksempel erindrer, at forsøget på at skabe toldfrihed i Norden for en halv snes år siden måtte skrinlægges, ja, ansås for næsten utopisk.

Toldfrihed for industrivarer – og iøvrigt også for en række landbrugsprodukter – samt en fordobling af handelen imellem EFTA-landene siden EFTA's start er de vigtigste konkrete resultater af EFTA-samarbejdet. Men de er ikke de eneste og på længere sigt måske ikke engang de mest betydningsfulde resultater. Det afgørende i dag er, at EFTA-landene ved opbygningen af frihandelsområdet har undgået at blive efterladt på et sidespor i skyggen af EEC. Var EFTA ikke blevet dannet og udbygget, havde EFTA-landene løbet en betydelig risiko for at komme bagefter i økonomisk udvikling. Handelsfrigørelsen indenfor EFTA har ført til mere rationel produktion, mere aktiv eksportpolitik, specialisering og økonomisk ekspansion i medlemslandene. Denne udvikling kan selvsagt ikke tilskrives EFTA alene. Det iøvrigt gode økonomiske klima i Vesteuropa i den sidste halve snes år har givetvis været en væsentlig forudsætning for begge de europæiske markedsgruppers succes. Men dertil kommer det måske paradoksale, når man tænker på den lamentering markedsopdelingen i Europa ofte har givet anledning til, ikke mindst i EFTA-kredse, at opdelingen formentlig har givet særlig de mindre EFTA-landes industrier – og først og fremmest industrierne i de nordiske lande – de bedst mulige vilkår for ekspansionen og tilpasning til kraftigere udenlandsk konkurrence. Meget få industrier i de mindre EFTA-lande ville have været i stand til effektivt at udnytte de nye markedsmuligheder, som et bredt europæisk marked omfattende samtlige vesteuropæiske lande ville have budt på,

*) Danmark, Norge, Portugal, Schweiz, Storbritannien, Sverige og Østrig samt Finland som associeret medlem.

De syv lande omfatter:

England

Sverige

Svejts

Norge

Danmark

Østrig

Portugal

De seks
lande omfatter:

Vesttyskland

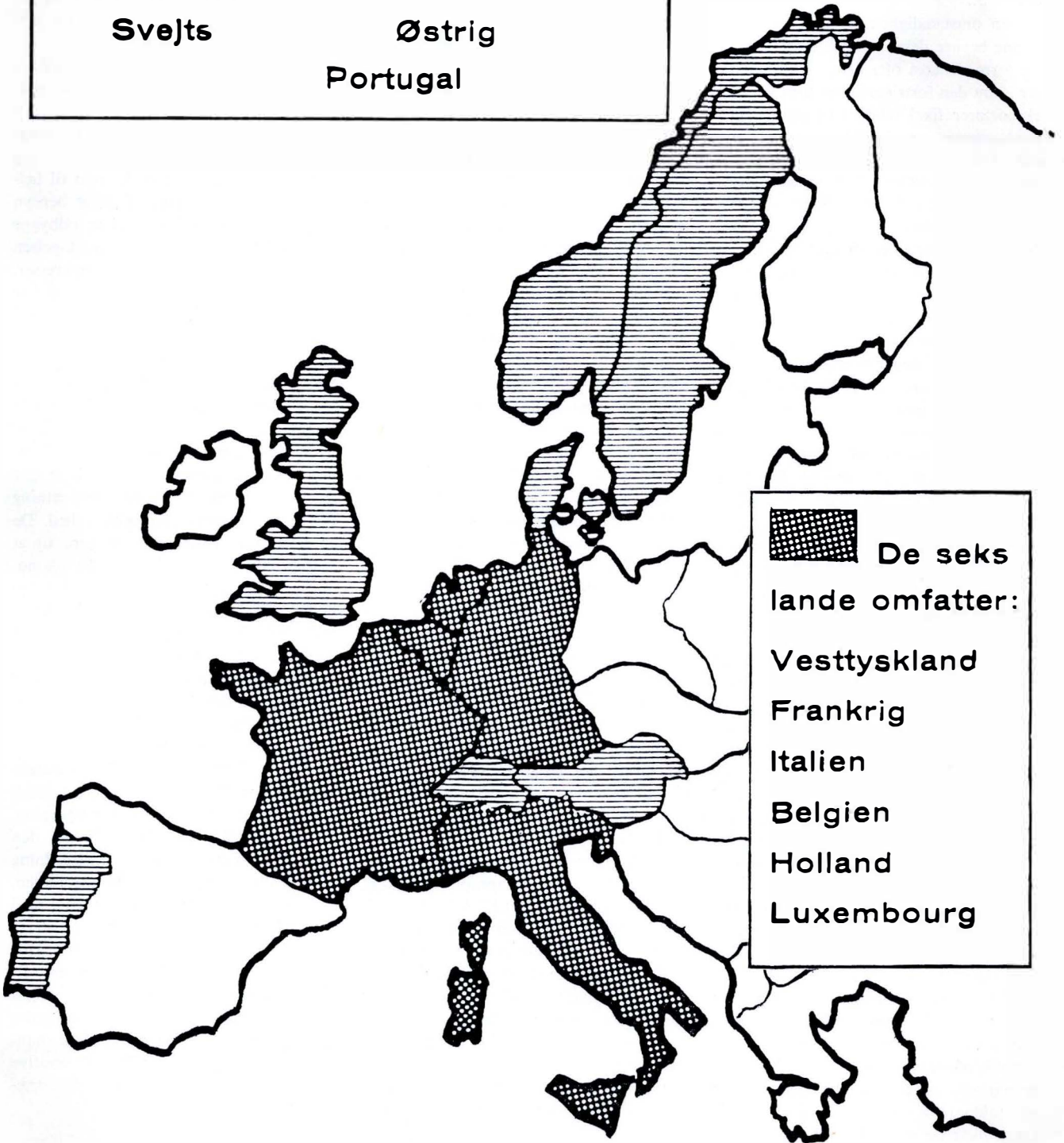
Frankrig

Italien

Belgien

Holland

Luxembourg

hvis det var blevet etableret allerede i 1958–1959. Det nye EFTA-marked var i langt de fleste tilfælde mere end nok. Den fortsatte toldbeskyttelse af hjemmemarkederne over for fællesmarkedslændene, især Tyskland, begrænsede i nogen grad den konkurrence, som EFTA-industrierne umiddelbart kom til at stå over for.

Den omstændighed, at EFTA-landene kunne bevare deres nationale toldtariffer og dermed deres ofte lave råvaretsatser, samt den fortrinsstilling, som EFTA's eksportører fik i relation til deres EEC-konkurrenter på EFTA-markedet, gav dem fordele, som utvivlsomt har bidraget til den gunstige udvikling af EFTA-handelen med industrivarer. Stigningen i den internordiske handel på 147 pct. inden for seks år taler sit eget sprog.

På dette tidspunkt bør indskydes den parantes, at det er velkendt, at markedsopdelingen i Europa også har haft sine negative økonomiske sider, hovedsageligt for så vidt angår handelen med landbrugsvarer. Blandt andet Danmark har i de seneste år mødt stadigt stigende vanskeligheder for sin eksport af disse varer til EEC-markederne. Men hvor alvorligt dette end måtte være, specielt for Danmark, ændrer det ikke den konklusion, at EFTA-landene har udnyttet markedsopdelingsperioden til at styrke deres industrielle struktur og til at intensivere deres økonomiske samarbejde med det resultat, at deltagelsen i et bredt europæisk marked vil blive lettere og kræve betydeligt færre overgangsarrangementer end det ellers ville have været tilfældet.

Det er velkendt, at EEC's mål er etableringen af en økonomisk union, og at det samarbejde, som enten er iværksat eller planlagt i Fællesmarkedet, går dybere og dækker et videre spektrum af samarbejdsfelter, end det er tilfældet inden for EFTA. Hvad antagelig er mindre kendt, er at EFTA-landenes samarbejde også går langt videre end toldafvikling etc. Allerede ved forhandlingerne om Stockholm-konventionen erkendtes det, at det i et frihandelsområde ikke var tilstrækkeligt alene at afvikle de direkte handelskranker. Konventionen indeholder derfor en række bestemmelser, som danner rammen om EFTA-samarbejdet med henblik på at sikre ikke-diskriminationsprincippet anvendelse på andre felter end toldområdet, samt sikre lige konkurrencevilkår og det nødvendige økonomiske samarbejde. Det er ikke muligt inden

for rammerne af en kronik at redegøre i detaljer for denne side af EFTA-samarbejdet, som omfatter administrative handelshindringer af enhver art, restriktive forretningsmetoder, regler for statsstøtte, herunder eksportstøtte, konsultationer vedrørende økonomisk politik og teknisk bistand til økonomisk udvikling i medlemslandene. Det kan også nævnes, at EFTA-landenes indirekte skatte for øjeblikket er genstand for en detaljeret undersøgelse, hvis formål er at sikre, at disse skatter i de enkelte medlemslande pålægges importerede varer og varer fremstillet i vedkommende land med samme beløb. EFTA forbereder endvidere en dobbeltbeskatningskonvention.

Endelig er der to områder, hvor EFTA er nået længere end EEC. Det gælder EFTA's konkurrenceregler for så vidt angår etablering og offentlige myndigheders indkøbspolitik. Diskriminerende restriktioner over for statsborgere fra andre EFTA-lande, som ønsker at etablere virksomheder med henblik på handel med EFTA-varer, herunder også virksomheder, som samler eller færdiggør varerne, eller som yder service til køberne, er i dag ikke tilladt i EFTA. Det samme ikke-diskriminationsprincip gælder principielt også EFTA-statsborgere, som i andre EFTA-lande vil etablere produktionsvirksomheder, der fremstiller EFTA-varer. For så vidt angår offentlige centralmyndigheders indkøb af EFTA-varer er det i dag ikke tilladt disse myndigheder at give fortrinsstilling til produkter, som er fremstillet i vedkommende myndigheds eget land eller på anden måde diskriminere mellem tilbud fra nationale leverandører og leverandører i andre medlemslande. Ikke mindst den sidste regel, som har inddraget offentlige myndigheder under frihandels-regimet, åbner væsentlige nye handelsmuligheder i EFTA.

Endelig for så vidt angår handelen med landbrugsvarer og fiskeprodukter er det ofte blevet hævdet, at EFTA-landene har holdt dette område uden for sit samarbejde. Dette er ikke korrekt. Det er rigtigt, at de automatiske afviklingsregler for told og kvantitative restriktioner alene gælder for industrivarer, men der findes særlige bestemmelser i EFTA for samhandelen med landbrugs- og fiskeprodukter, og der er under konventionen blevet indgået ni bilaterale landbrugsaftaler med det formål at sikre en udvidelse af handelen med disse varer. Resultatet er for

Danmarks vedkommende blevet, at eksporten af landbrugsvarer til de øvrige EFTA-lande er gået op med mere end 800 millioner kroner fra 1961 til 1965, hvilket jo ikke er noget ubetydeligt resultat. En anden ting er at det, hvis EFTA skal bestå i en række år endnu, vil være uomgængeligt nødvendigt at inddrage både landbrugssektoren og fiskerisektoren mere direkte i EFTA-landenes økonomiske samarbejde.

Endelig hævdes det ofte, at EFTA's løsere samarbejdsform savner den nødvendige drivkraft. Det er klart, at EFTA's pragmatiske arbejdsform ofte er langsom, men den er til gengæld fleksibel og gør det ofte lettere at finde frem til fælles ordninger, som tager rimeligt hensyn til såvel nødvendigheden af at udbygge frihandelsområdet som til varetagelsen af betydningsfulde nationale interesser. Dette er jo en balance, som det også har vist sig nødvendigt at finde frem til i EEC i de seneste år.

I det Europa, som består i dag, er EFTA derfor en betydelig og vigtig faktor. EFTA knytter otte europæiske lande sammen i et snævert handelspolitisk og økonomisk samarbejde. Deres målsætning: et bredt europæisk marked, er klar og for dem en afgørende forudsætning for at nå til større europæisk enhed. De er alle bedre rustet end tidligere til at bidrage aktivt og positivt til det økonomiske samarbejde i Europa, hvad enten dette måtte ske på grundlag af Rom-traktaten eller få en anden form. Det forhold, at EFTA som frihandelsområde er en succes, giver dem et ståsted, som er af blivende værdi, både som udgangspunkt for fremtidige forhandlinger med EEC og om nødvendigt som basis for en yderligere intensivering af frihandels-samarbejdet. EFTA's succes som teknisk arrangement er også en kendsgerning. Dette kan få betydning, såfremt den fremtidige europæiske markedsordning måtte blive baseret på Rom-traktaten, men enkelte lande, som for eksempel Finland, måtte ønske at basere deres deltagelse i det udvidede europæiske marked på et frihandelsarrangement. Et sådant arrangement kunne muligvis også danne grundlag for østeuropæiske landes tilknytning til det vesteuropæiske handels-samarbejde. Dette er EFTA's positive bidrag til de europæiske enhedsbestræbelser.

Vore forsikringsforeninger

Fællesmøde

Protokol

over

ekstraordinært repræsentantskabsmøde
den 11. april 1967 i »Folkets Hus«, Eng-
havevej, København.

Dagsorden for

Forsikringsagenturforeningen:

Bemyndigelse til forretningsudvalget til at afslutte overenskomst med Det gjen-
sidige Forsikringselskab »Danmark« om
overdragelse af forsikringsbestanden fra
»Den gensidige Uheldsforsikrings-Fore-
ning for DSB's Personale« til »Forsik-
ringsagenturforeningen for Tjenestemænd
ved Statsbanerne under de fire Jernbane-
organisationer«.

Dagsorden for

Uheldsforsikringsforeningen:

1. Oplysning af »Den gensidige Uhelds-
forsikringsforening for De danske
Statsbaners Personale«.
2. Bemyndigelse til styrelsen til at af-
slutte overenskomst med forsikrings-
selskabet »Danmark« om overdra-
gelse af forsikringsbestanden til »Den
gensidige Forsikringsforening for Tje-
nestemænd ved Statsbanerne« – »For-
sikringsagenturforeningen for Tjene-
stemænd ved Statsbanerne under de
fire Jernbaneorganisationer«.

Den fungerende formand og forretnings-
fører – trafikkontrollør *E. Svendsen* bød
velkommen og foreslog trafikkontrollør
G. Kragballe valgt til mødets protokol-
fører.

Den pågældende valgt.

Navneopråb

Forsikringsagenturforeningen –
i stedet for

Egon Rasmussen – B. Schmidt
J. Thisgaard Thomsen – P. K. Hansen
K. B. Knudsen – N. K. Jensen
G. A. Rasmussen – E. C. L. Christiansen
Poul Hertz – Anker Petersen
Eigil Mouritzen – Leif Lantov
øvrige repræsentanter til stede = 42.

Uheldsforsikringsforeningen –
i stedet for

Egon Rasmussen – B. Schmidt
øvrige repræsentanter til stede = 20.

E. Svendsen kommenterede kort bag-
grunden for fællesmødets afholdelse og
henviste til den udsendte betænkning af
marts 1967 fra udvalget til undersøgelse
af fordelene ved og mulighederne for en
koordinering eller sammenlægning af
driften af de kooperative forsikrings-
foretagender.

Gav herefter ordet til udvalgets for-
mand – lokomotivfører *E. Greve Pe-
tersen*.

E. Greve Petersen: Tanken om en
samordning af vore forsikringsforeninger
har altid været til stede både i forsik-
ringsforeningerne og i de 4 jernbaneor-
ganisationer, og det har ligget klart, at
vi – når vi var nået tilstrækkelig langt
frem – måtte tage tanken op til realitets-
behandling.

Konklusionen af udvalgsbetænkningen
er, at et flertal af udvalget foreslår
Uheldsforsikringsforeningen opløst og
overflyttet som en branche under For-
sikringsagenturforeningen, og at der for
»Vejlekassen«s vedkommende oprettes
en administrationsoverenskomst med Den
gensidige Forsikringsforening – Forsik-
ringsagenturforeningen.

Hermed vil administrationen af alle 3
foretagender være samlet samme sted
med alle de fordele en sådan samordning
indebærer.

Det har været naturligt at stoppe op
ved Forsikringsagenturforeningen, idet vi
her har et egentligt forsikringsapparat,
hvorpå den videre udbygning af vore for-
sikringsvirksomheder kan ske.

For »Vejlekassen«s vedkommende sker
kun en administrativ samordning, og der
ændres iøvrigt ikke i det bestående, bort-
set fra visse vedtægtsændringer, der tager
sigte på at etablere samme ledelse for
alle 3 forsikringsvirksomheder.

Administrationen bliver efter forslaget
betydelig billigere for kassen, der kan
glide naturligt ind i den øvrige forsik-
ringsadministration.

»Vejlekassen« har stor sympati blandt
alle jernbanemænd, og påstande om, at
forslagets gennemførelse vil ødelægge
kassen må skarpt tilbagevises. At »Vejle-
kassen« af anden grund måske kommer
ind i en stagnationsperiode kan ikke til-
bageføres til den foreslåede samordning.

Uheldsforsikringsforeningens sammen-
smeltning med Forsikringsagenturfore-
ningen betyder væsentlige økonomiske
fordele, hvortil kommer, at kassens ud-
vikling har gjort en administration fra
private hjem uhensigtsmæssig. Den eksi-

sterende kapital foreslås overført til For-
sikringsagenturforeningen.

Udvalget vil fortsætte virksomheden et
stykke tid endnu, idet der tilbagestår en
del arbejde i forbindelse med de ende-
lige overenskomsters afslutning.

Henledte til slut opmærksomheden på,
at udvalget har påpeget, at forsikrings-
foreningerne har forpligtelser over for de
mennesker, der i en lang årrække har
været knyttet til forsikringsforeningerne,
og som nu må afvikle deres virksomhed.

Kaj Jensen: Har det været overvejet at
koordinere akkvisitørernes arbejde?

E. Greve Petersen: Mener ikke, at der
bliver noget problem på dette område.
Uheldsforsikringsforeningen og Forsik-
ringsagenturforeningen har haft de sam-
me akkvisitører i de sidste 5 år.

»Vejlekassen« har en kredsformands-
institution, der ikke længere er så betyd-
ningsfuld. Mener, at »Vejlekassen«s ak-
kvisition kan kobles på den øvrige akkvi-
sition uden at skade dem, der stadig er
virksomme som kredsformænd.

S. Suneson tilsluttede sig udvalgets
indstilling. Henledte opmærksomheden
på, at medlemsskabet af »Vejlekassen«
burde kombineres med medlemsskabet af
organisationen.

Troede ikke på, at vi på nuværende
tidspunkt kunne undvære genforsikring,
men tanken bør indgå i de fremtidige
overvejelser.

Ingen begærede herefter ordet.

Fællesmødet afsluttet.

Ekstraordinært repræsentantskabsmøde i Forsikringsagenturforeningen

Dagsorden:

Bemyndigelse til forretningsudvalget til
at afslutte overenskomst med Det gjen-
sidige Forsikringselskab »Danmark« om
overdragelse af forsikringsbestanden fra
»Den gensidige Uheldsforsikrings-Fore-
ning for DSB's personale« til »Den gen-
sidige Forsikringsforening for Tjeneste-
mænd ved Statsbanerne« – »Forsikrings-
agenturforeningen for Tjenestemænd ved
Statsbanerne under de fire Jernbaneorga-
nisationer«.

Bemyndigelse givet efter navneopråb.

42 for

0 imod

0 stemmer ikke

Mødet slut.

Ekstraordinært repræsentantskabsmøde i Uheldsforsikringsforeningen

Dagsorden:

1. Opløsning af »Den gensidige Uheldsforsikringsforening for De danske Statsbaners Personale«.
2. Bemyndigelse til styrelsen til at afslutte overenskomst med forsikrings-selskabet »Danmark« om overdragelse af forsikringsbestanden til »Den gensidige Forsikringsforening for Tjenestemænd ved Statsbanerne« – Forsikringsagenturföreningen for Tjenestemænd ved Statsbanerne under de fire Jernbaneorganisationer«.

Punkt 1

Vedtaget efter navneoprøb.
20 for
0 imod
0 stemmer ikke

Punkt 2

Vedtaget efter navneoprøb.
20 for
0 imod
0 stemmer ikke
Mødet slut.

E. Svendsen,
fg. formand og forretningsfører
G. Kragballe,
protokolfører

Ordinært repræsentantskabsmøde i Uheldsforsikringen

Protokol over

ordinært repræsentantskabsmøde tirsdag den 11. april 1967 kl. 16,00 i »Folkets Hus«, Enghavevej, København.

Dagsorden:

1. Protokol fra repræsentantskabsmødet 1966
2. Beretning om regnskab for driftsåret 1966
3. Valg i henhold til vedtægtens § 10
4. Fastsættelse af lønninger m.v.
5. Fastsættelse af diæter.

I stedet for repræsentantskabets formand, Egon Rasmussen, der var sygemeldt, ledede viceforretningsfører Børge Aanæs repræsentantskabsmødet.

Sekretær B. Schmidt indkaldt som suppleant for Egon Rasmussen. Øvrige repræsentanter til stede.

Til protokolfører valgtes trafikkontrollør G. Kragballe.

B. Aanæs konstaterede mødets lovlige indvarsling i henhold til vedtægtens § 12.

Det vedtoges at sende den fraværende formand en hilsen fra repræsentantskabet.

ad pkt. 1

Protokol over repræsentantskabsmødet i 1966 godkendtes.

ad pkt. 2

Den fungerende forretningsfører – trafikkontrollør E. Svendsen aflagde følgende beretning:

Som det er sædvanlig praksis, skal der i tilslutning til det udsendte materiale knyttes nogle bemærkninger vedrørende foreningens virksomhed i året 1966.

Medlemstallet er siden sidste regnskabsår steget fra 9.438 til 9.565 medlemmer, hvilket er en fremgang på 127 – og pudsigt nok den samme fremgang som i 1965.

Som det foregående år kan tilføjes, at det er det største medlemstal i foreningens historie. Når denne fremgang overhovedet er mulig, skyldes det – som bekendt – ikke en forøgelse af statsbanernes samlede personaletal, men må udelukkende siges at være resultatet af et godt arbejde fra vore akkvisitører, hvilket vi fra styrelsens side vil benytte også denne lejlighed til at udtrykke vor varmeste tak for.

Det gode akkvisitionsarbejde er langt fra gået i stå i 1967, idet vi allerede i de første af årets måneder kan konstatere en tilgang af mange nye medlemmer.

Som det har fremgået af de respektive fagblade gennemførte styrelsen i 1966 med gyldighed fra 1. januar d.å. en forhøjelse af de maksimale forsikringssummer, der kan tegnes gennem foreningen – til kr. 20.000 ved død, kr. 40.000 ved invaliditet samt kr. 10,00 i dagpengeerstatning.

Denne forhøjelse gælder for aktive tjenestemænd, men også de for pensionister gældende maksimale forsikringssummer blev forhøjet til kr. 6.000 henholdsvis 12.000 ved død og henholdsvis invaliditet.

I forbindelse med disse større risici, herunder det stigende antal uheld udenfor tjenesten, så styrelsen sig nødsaget til – ved nyttegninger pr. 1. januar 1967 – at borteliminere den billigste fareklasse.

Det vil sige, at alle nyttegninger hen-

føres til fareklasse IV eller V, hvorimod forsikringer tegnet før 1. januar 1967 med uændrede forsikringssummer, fortsat henføres til fareklasserne I, II og III med dertil hørende oprindelige præmiebeløb.

Denne forøgelse har – parallelt med den igangværende udvikling – medført omtagning af et meget stort antal policer – 1.500.

Fra styrelsens side kan vi naturligvis kun anbefale, at denne udvikling søges fremmet, således at forsikringerne tilpasses den almindelige pengeudvikling.

Opkrævning af medlemsløb er efter 1. april 1967 overtaget af ekspeditionssekretær Friis Topholm, da kontorchef C. C. P. Rostdorf har ønsket at blive fritaget for dette hverv.

Jeg vil gerne takke kontorchef Rostdorf for den tid, han har varetaget foreningens kontingentopkrævning, og regner med, at det gode samarbejde vil blive overført til ekspeditionssekretær Friis Topholm.

Skadesager

De fleste sager har selvsagt kunnet afgøres ved hjælp af dagpengeerstatning, men vi har – i de tilfælde hvor invaliditets- eller døds'erstatning er kommet til udbetaling – kunnet konstatere hvilken hjælp det har været i ofte meget tragiske situationer.

Samtlige skadesager har været forelagt skadeudvalget, som har godkendt de truffene afgørelser.

Afviste sager

I årets løb har vi kun måttet afvise 4 sager af de ialt 475 modtagne, hvilket taler for sig selv med henblik på den kulance og forståelse, hvormed vi altid ser på de indsendte skadeanmeldelser.

I visse tilfælde fremsendes dog anmeldelser, der er i en sådan strid med forsikringsbestemmelserne, at anerkendelse ikke er mulig.

I andre tilfælde har vi måttet tage forbehold med hensyn til fremtidige uheld, når det drejer sig om medlemmer, der har tilbøjelighed til gentagne muskelsprængninger, lumbago o.lign., jfr. forsikringsbetingelsernes § 7.

Jeg finder i denne forbindelse anledning til at nævne, at Direktoratet for Ulykkesforsikringen, som vi normalt konsulterer om fastsættelse af invaliditetsprocent i tilfælde af uheld uden for tjenesten, i årets løb har afvist en sådan

anmodning fra foreningen før nærmere betingelser var opfyldt.

Motiveringen for Direktoratets afslag var, at det pågældende trafikuheld ville komme for retten, og at denne måtte være indforstået med, at Direktoratet uafhængig heraf fastsatte en invaliditetsprocent.

En sådan tilladelse fra retten afstod skadelidte fra at indhente, og sagen er derfor stadig ikke afgjort.

Denne situation har medført, at foreningen i en lignende skadesag i 1967 i forståelse med skadelidte har afgjort invaliditetsprocenten i henhold til den i vedtægterne optrykte vejledende procentskala.

Voldgiftsretten

har ikke været i funktion i året 1966.

På sidste repræsentantskabsmøde blev det oplyst, at over 20 pct. af samtlige anmeldte skader hidrørte fra uheld udenfor tjenesten. Det kan i fortsættelse heraf meddeles, at denne procentdel har holdt sig nogenlunde på samme niveau i 1966.

Ekstraordinært repræsentantskabsmøde

Der har i dag kl. 14,00 været afholdt ekstraordinært repræsentantskabsmøde i Uheldsforsikringsforeningen med henblik på en opløsning af Uheldsforsikringsforeningen samt oprettelse af en overenskomst med forsikringsselskabet »Danmark« om overdragelse af forsikringsbestanden til »Den gensidige Forsikringsforening for Tjenestemænd ved Statsbanerne«.

Under henvisning til vedtægterne vil næste møde med samme spørgsmål på dagsordenen blive afholdt den 7. juni 1967.

Endnu en gang tak til alle, der har medvirket til »Uheldsforsikringsforeningen«s fortsatte fremgang og virksomhed.

Regnskabet

Årsregnskabet udviser et overskud på 149.341,60 kr., hvilket er knap 3.000 kr. mindre end i 1965, men dog ikke mindsket mere, end at 1966 indgår i rækken af gode år for Uheldsforsikringsforeningen.

Regnskabets største indtægtspost er naturligvis de indbetalte præmier, som for året udgør et samlet beløb af kr. 335.340,84, hvilket er en stigning på ca. 13.000 kr.

Renter af obligationsbeholdningen er

oppe på kr. 71.155, hvilket er en stigning i forhold til sidste år på ca. 25.000 kr. Denne forhøjelse af renteindtægten skyldes en forøgelse af obligationsbeholdningen.

Renter af bankbeholdning viser et fald på ca. 6.500 kr., da vi det meste af året ikke har haft så stor likvid beholdning som sidste år. Den samlede renteindtægt for giro- og bankbeholdning udgør ca. 3.450 kr.

Den samlede fremgang i indtægterne udgør ca. 32.000 kr., og den samlede indtægt beløber sig herefter til 409.950,07 kr.

På udgiftssiden er udbetalte erstatninger steget med ca. 16.000 kr. til ialt 124.055 kr.

Udbetalte lægehonorarer er næsten det samme som sidste år.

Den samlede administrationskonto viser en stigning på omkring 18.000 kr. og udgør for året ialt 133.403,07 kr., med en jævn stigning på så at sige alle poster, hvilket der selvsagt ikke er noget forunderligt i, når man er bekendt med den almindelige pris- og lønudvikling.

Af årets overskud er til reservefonden henlagt 26.570,34 kr., og til bonusfonden 122.771,26 kr., og herefter balancerer driftsregnskabet med 409.950,07 kr.

Status

Pr. 1. januar 1967 består aktiverne af en obligationsbeholdning med en nominal værdi på 1.374.000 kr., hvilket er en forøgelse i forhold til sidste år med 83.000 kr.

Beholdningens samlede kursværdi andrager 953.105 kr., og der har ikke i årets løb – som det fremgår af regnskabet – været tale om kurstab af større betydning.

Den samlede bankbeholdning var på samme tidspunkt 117.233,73 kr., og den samlede kassebeholdning kr. 34.089,88.

Foreningens samlede aktiver udgør herefter 1.104.428,68 kr., således at der ved sammenligning med sidste år er tale om en formuefremgang på de førnævnte 149.629,10 kr.

Styrelsen er naturligvis opmærksom på, at den nu relativt store bank- og kassebeholdning på et belejligt tidspunkt bør anvendes til indkøb af flere obligationer.

Ser vi på passivside er grundfonden rejst til 400.000 kr. De 200.000 er taget fra reservefonden, som herefter – uanset

det af overskuddet overførte beløb – er faldet til ca. 271.000 kr.

Bonusfonden er forøget med 122.771,26 kr. til ialt 333.459,43 kr.

Skadereservefonden er uforandret 100.000 kr. og til nedskrivning af fondsbeholdningen er anvendt det meget lille beløb af 2.780 kr.

Balance for 1966 udgør herefter 1.104.428,61 kr.

Beretning og regnskab enstemmigt godkendt.

ad pkt. 3

Følgende blev valgt, idet det forudsattes, at valgene – under hensyn til den forestående sammenlægning med Forsikringsagenturföreningen – var midlertidige.

Forretningsfører: E. Svendsen

Til styrelsen: E. Greve Petersen og Hans Jensen

Formand for repræsentantskabet: Egon Rasmussen

Næstformand for repræsentantskabet:

B. Aanæs.

Revisor: G. Kragballe

Revisorsuppleant: O. H. Jensen

Skadeudvalget: S. Suneson og N. J. Olsen
Suppleant – E. Madsen

Formand for voldgiftsretten: Overlæge Hans Wulff

Medlemmer af voldgiftsretten: E. Madsen og O. H. Jensen. – Suppleanter – H. P. Pedersen og G. Kragballe

Den humanitære fond: B. Aanæs

Alle valg var enstemmige.

ad pkt. 4

Lønninger fastsættes uændrede.

ad pkt. 5

Diæter 3,50 kr. pr. time, mindst 30 kr. og højst 60 kr. pr. døgn, (fulde 24 timer fra udrejse til hjemkomst).

Mødet hævet.

E. Svendsen,
forretningsfører

G. Kragballe,
protokolfører

Samordning af jernbaneorganisationernes forsikringsforetagender

14

Betydelige økonomiske og arbejdsmæssige fordele opnås ved fælles administration af Forsikringsagenturforeningen, Uheldsforsikringsforeningen og »Vejlekassen«.

Spørgsmålet om en koordinering eller samling af de af de 4 jernbaneorganisationer ledede forsikringsforetagenders drift har i de senere år været til debat ved flere aktuelle lejligheder.

Således i 1964, hvor Forsikringsagenturforeningens kontrakt med forsikrings-selskabet »Danmark« stod foran udløb, og der som følge heraf fra agenturforeningens side skulle tages stilling til spørgsmålet om dannelsen af et eget selskab eller fortsættelse af samarbejdet med »Danmark«, og senest på den af Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg i februar måned 1966 afholdte konference i Nyborg.

I rapporten fra konferencen, hvori deltog ledelserne af de 4 jernbaneorganisationer, var indeholdt en opfordring til Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg om at foranledige iværksat en undersøgelse af mulighederne for en koordinering af driften af de kooperative forsikringsforeninger.

På et møde den 30. september 1966 indkaldt af Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg, og hvori deltog repræsentanter for fællesudvalget og forsikringsforeningerne, har der herefter været enighed om i et udvalg nærmere at undersøge de problemer, der kan være forbundet med en eventuel koordinering eller samling af forsikringsforeningernes drift samt hvilke fordele, der i givet fald kan opnås for foreningerne og derigennem for forsikringstagerne.

Udvalgets indstilling

I udvalgets flertalsindstilling, der senere er tiltrådt af organisationernes hovedbestyrelser, indgår som en væsentlig faktor ved bedømmelsen af de muligheder, der er til stede for en mere samlet og forenklet administration af forsikringsvirksomhederne, den kendsgerning, at overenskomsten mellem langt den største af forsikringsforeningerne – Forsikringsagenturforeningen for Tjenestemænd ved Statsbanerne – og forsikringsselskabet »Danmark« løber indtil udgangen af 1974.

Såfremt der derfor skal foretages forandringer i driften af den kooperative forsikringsvirksomhed med udsigt til et resultat af arbejdsmæssig og økonomisk

betydning før nævnte overenskomst udløb, bør det ske med forsikringsagenturet som basis.

En yderligere motivering herfor er, at Den gensidige Forsikringsforening, der som bekendt er det egentlige forsikringsmæssige organ for Forsikringsagenturforeningen, i de senere år – navnlig efter tilkomsten af familieforsikringen og autoforsikringen – har gennemløbet en stærk udvikling med en for regnskabsåret 1966 samlet præmieindtægt på ca. 1.7 mill. kr. og en balance på ca. 2,3 mill. kr. Der er grund til at tro, at denne udvikling vil kunne fortsætte i et vist omfang, og Forsikringsagenturforeningens administrationsapparat må derfor – uafhængigt af tilknytningsforholdet til »Danmark« – opretholdes og sandsynligvis udbygges således, at der under alle omstændigheder her vil være et i forsikringsøkonomisk og forsikringsteknisk henseende specialuddannet personale med nødvendige kontorlokaler etc. og et udbygget akkvisitionsnet til rådighed for den kooperative forsikringsvirksomhed.

Den løbende overenskomst mellem Forsikringsagenturforeningen og forsikringsselskabet »Danmark« blev ved fornyelsen i 1964 væsentlig forbedret til fordel for Forsikringsagenturforeningen, og der er ikke fra agenturets ledelse over for udvalget fremført nogen betænkelighed ved at lade de to øvrige forsikringsvirksomheder træde i samarbejde med selskabet i alt fald indtil udløbet af 1974.

Alle forhold taget i betragtning, må Forsikringsagenturforeningen derfor være det bedst egnede grundlag for en administrativ og forsikringsmæssig samordning.

Uheldsforsikringen

Indstillingen går herefter ud på, at Uheldsforsikringsforeningen fuldstændig sammensmeltes med Forsikringsagenturforeningen, hvilket selvsagt indebærer betydelige økonomiske og arbejdsmæssige fordele, hvortil kommer den for selve den forsikringsmæssige side af virksomheden væsentlige fordel, at akkvisition og forsikringstegning bliver fælles. Endvidere foreligger den mulighed, at uheldsforsikringen kan indgå som en integreret del af en familieforsikring.

Hovedbestyrelserne i de 4 jernbaneorganisationer har givet tilslutning til, at aktiverne fra Uheldsforsikringsforeningen – ca. 1 mill. kr. – overføres til Forsikringsagenturforeningen med henblik

på en styrkelse af den kooperative forsikringsvirksomhed i overensstemmelse med hele den tanke, der har ligget bag forsøget på at samordne virksomhederne.

Repræsentantskabet i Uheldsforsikringsforeningen har på 2 repræsentantskabsmøder i april og juni måneder enstemmigt vedtaget den foreslåede sammensmeltning.

»Vejlekassen«

Under forudsætning af at Uheldsforsikringsforeningen sammensmeltes med Forsikringsagenturforeningen har det været udvalgsflertallets opfattelse, at man samtidig bør tage skridt til at koordinere »Vejlekassen«s administration med Forsikringsagenturforeningens administration, således at man opnår den maksimale fordel af et fælles administrativt organ for hele den kooperative forsikringsvirksomhed.

For »Vejlekassen«s vedkommende har udvalget herefter forhandlet med forsikringsselskabet »Danmark« om en overenskomst, der administrativt inddrager kassen i de normale kontorfunktioner i Forsikringsagenturforeningen, men iøvrigt opretholder kassens selvstændige status som begravelseskasse – økonomisk såvel som forsikringsmæssigt.

Overenskomstforslaget giver da heller ikke forsikringsselskabet »Danmark« indflydelse på kassens virksomhed, bortset fra den tilsynspligt selskabet sammen med Forsikringsagenturforeningens ledelse som ansvarshavende i henhold til overenskomsten har med hensyn til administrationens førelse.

Den administrationsafgift, der skal erlægges, indgår i Den gensidige Forsikringsforenings (Forsikringsagenturforeningens) indboregnskab, eller med andre ord på den øvrige kooperative forsikringsvirksomheds indtægtsside.

Det bør bemærkes, at administrationsafgiften er væsentlig mindre end de nuværende administrationsomkostninger og endvidere, at den kommende forhøjelse af »Vejlekassen«s begravelseshjælp naturligvis gennemføres uden hensyn til, hvilken administrationsform der vælges.

Nødvendige vedtægtsændringer

Med henblik på at kunne opnå den største fordel af den tilstræbte forenkling og koordinering af forsikringsforeningernes administration er det hensigtsmæssigt, at Forsikringsagenturforeningens og »Vejlekassen«s vedtægter søges ændret, såle-

des at der skabes mulighed for at administrere de to foretagender med det samme repræsentantskab og den samme styrelse.

På de 4 jernbaneorganisationers vegne er der derfor fremsat følgende forslag til behandling på »Vejlekassen«s ordinære repræsentantskabsmøde den 20. juni d.å.:

Forslag 1

Repræsentantskabet bemyndiger styrelsen til at afslutte overenskomst med Forsikringsagenturforeningen for Tjenestemænd ved Statsbanerne under de 4 jernbaneorganisationer og Det gensidige Forsikringselskab »Danmark« – Det gensidige Forsikringsforening for Tjenestemænd ved Statsbanerne, om varetagelse af »Vejlekassen«s daglige administration på de i bilag 6 til »Betænkning afgivet af Udvalget vedrørende »Vejlekassen«, Uheldsforsikringsforeningen og Forsikringsagenturforeningen« anførte betingelser.

Forslag 2

I Vedtægter for »Vejlekassen« foretages følgende ændringer:

§ 11

I 8. linie f.o. udgår »hvert år« og erstattes med:

»den 1. januar i det år, der afholdes ordinært repræsentantskabsmøde.«

I 11. linie f.o. tilføjes efter »Valgene«:

», der gælder for en valgperiode af 2 år.«.

§ 12

Afsnit a udgår og erstattes med:

»a. inden for sin midte for 2 år ad gangen at vælge formand, næstformand og yderligere 3 medlemmer af styrelsen, i hvilken hver af de 4 jernbaneorganisationer skal være repræsenteret, 2 revisorer og 2 revisorsuppleanter, samt at vælge en statsautoriseret revisor. Valgperioden udløber med afslutningen af det repræsentantskabsmøde, på hvilket nyt valg er foretaget.

Revisorerne og revisorsuppleanterne må ikke være medlemmer af styrelsen eller være knyttet til noget medlem af styrelsen ved ægteskab, slægts- eller svogerskab i ret op- og nedstigende linie eller som søskende.«

Afsnit b udgår og litreringen af afsnittene c, de og e ændres i overensstemmelse hermed.

§ 13

1. og 2. linie f.n. udgår.

§ 14

1.–5. linie f.o. udgår og erstattes med:

»Ordinært repræsentantskabsmøde afholdes hvert 2. år.«

§ 15

1.–6. linie f.o. udgår og erstattes med:

»Styrelsen består af formand, næstformand og 3 medlemmer af repræsentantskabet, der i forening på repræsentantskabets vegne afgør alle løbende sager. Styrelsen ansætter til varetagelse af kassens daglige forretninger en forretningsfører.«

I 12.–14. linie f.o. udgår:

»og kan til enhver tid under appel til repræsentantskabet nedlægge indsigelse mod foreslåede eller foretagne dispositioner«.

§ 16

I 10. linie f.o. erstattes

»repræsentantskabets formand« med:

»formanden«.

Næstsidste afsnit udgår og erstattes med:

»Kassens obligationer og værdipapirer skal være anbragt således, at de kun kan udtages af formanden og forretningsføreren i forening«.

§ 17

14.–15. linie f.o. udgår. Den efterfølgende nummerering ændres i overensstemmelse hermed.

§ 24

Teksten udgår og erstattes med:

»Nærværende bestemmelser har, under forudsætning af forsikringsrådets godkendelse, gyldighed fra og med vedtagelsen på det ordinære repræsentantskabsmøde i 1967«.

Hans Jensen

E. Greve Petersen

Egon Rasmussen

Erik Svendsen

Motivering til forslag 2

ad § 11

Repræsentantskabsperioden foreslås ændret fra 1 år til 2 år bl.a. af hensyn til samordning med repræsentantskabsperioden i Forsikringsagenturforeningen. I konsekvens heraf skal valg af repræsentanter kun finde sted hvert andet år. Iøvrigt ændres der ikke i størrelsen af og i valgmotoden til repræsentantskabet.

ad § 12

Af hensyn til den mest effektive samordning ønskes der åbnet mulighed for etablering af samme styrelse i begge forsikringsvirksomheder. Alle 4 organisationer bør være repræsenteret i styrelserne.

Styrelsen foreslås – i lighed med forsikringsagenturforeningen – givet en størrelse på 5 medlemmer.

Af hensyn til administrationens udførelse efter overenskomstudkastet må den daglige leder af administrationen være den samme som leder administrationen af forsikringsagenturforeningen. Den pågældende tænkes af styrelsen ansat som forretningsfører for »Vejlekassen«, jfr. ændringsforslaget til § 15.

Forretningsføreren bliver altså fremtidig funktionær under styrelsens kontrol og ledelse og ikke som nu »folkevalgt« medlem af styrelsen, hvilket også af andre grunde er at foretrække.

Afsnit b i § 12 foreslås slettet, idet lønninger og honorarer ifølge § 5 afholdes af Den gensidige Forsikringsforening – indboregnskabet, hvor administrationsafgiften iøvrigt føres til indtægt. Det er altså til Den gensidige Forsikringsforening, der betales for administrationen, og ikke til »Danmark«.

ad § 13

Da styrelsen, jfr. forslaget til § 12, er valgt blandt repræsentantskabets medlemmer, har styrelsen stemmeret som repræsentanter.

ad § 14

Repræsentantskabsperioden foreslås forlænget til 2 år.

Bestemmelsen om »hvor næste års ordinære repræsentantskabsmøde skal holdes« bør overlades til styrelsen – har iøvrigt hidtil været uden praktisk betydning.

ad § 15

Vedrørende styrelsens sammensætning samt styrelsens bemyndigelse til at ansætte en forretningsfører, jfr. forslaget til § 12.

Styrelsens hidtidige adgang til appel til repræsentantskabet mod forretningsførerens dispositioner er med forretningsførerens placering som funktionær i kassens administration ikke længere aktuell.

Vigtig meddelelse

til Uheldsforsikrings-Foreningens medlemmer

16

I september måned 1966 nedsatte jernbaneorganisationernes fællesudvalg et udvalg til undersøgelse af mulighederne for en koordinering af de kooperative forsikringsforeningers virksomhed, med henblik på en mere rationel og effektiv drift til gavn for de forsikrede.

Som et resultat heraf har Uheldsforsikrings-Foreningens kompetente forsamling på et ekstraordinært repræsentantskabsmøde den 11. april 1967 vedtaget at overdrage forsikringsbestanden til Det gjensidige Forsikringselskab »Danmark« ved sit bifirma Den gensidige Forsikringsforening for Tjenestemænd ved Stasbanerne, og i konsekvens heraf at opløse Uheldsforsikrings-Foreningen. Denne overdragelse er godkendt af Det gjensidige Forsikringselskab »Danmark« ved sit bifirma Den gensidige Forsikringsforening for Tjenestemænd ved Statsbanerne – Forsikringsagenturforeningens – repræsentantskab på et ekstraordinært repræsentantskabsmøde afholdt samme dag.

I overensstemmelse med Uheldsforsikrings-Foreningens vedtægter er opløsningen yderligere bekræftet ved et nyt ekstraordinært repræsentantskabsmøde i denne forening den 7. juni 1967.

Overdragelse af forsikringsbestanden finder sted med virkning fra den 1. oktober 1967, og fra samme tidspunkt overtager Det gjensidige Forsikringselskab »Danmark« ved sit bifirma Den gensidige Forsikringsforening for Tjeneste-

mænd ved Statsbanerne de rettigheder og forpligtelser overfor forsikringstagerne, som hidtil har hvilet på Uheldsforsikrings-Foreningen.

I henhold til lov om forsikringsvirksomhed er overdragelsesoverenskomsten mellem de to selskaber forelagt Forsikringsrådet, som har offentliggjort en redegørelse herom i Statstidende, Aktuelt og Politiken. Redegørelsen har været indrykket i de nævnte blade den 15. juni 1967, og er desuden på Forsikringsrådets foranledning indrykket i dette nummer af nærværende blad.

Uheldsforsikrings-Foreningen medlemmer har ifølge loven adgang til at rejse indsigelse imod overdragelsen inden 3 måneder, og der kan i den forbindelse henvises til den nævnte redegørelse fra Forsikringsrådet.

Den gensidige Forsikringsforening for Tjenestemænd ved Statsbanerne har udover landet en stab af tillidsmænd, der – ligesom hovedkontoret i København – er til tjeneste med de oplysninger der måtte ønskes, og som iøvrigt fremover er til disposition i ethvert forsikrings spørgsmål.

Redegørelse fra forsikringsrådet

Fra Den gensidige Uheldsforsikrings-Forening for De danske Statsbaners Personale – nedenfor kaldet »Uheldsforsikringen« – har forsikringsrådet modtaget andragende om tilladelse til overdragelse af selskabets forsikringsbestand til Det gjensidige Forsikringselskab »Danmark« ved dette selskabs bifirma »Den gensidige Forsikringsforening for Tjenestemænd ved Statsbanerne (Det gjensidige Forsikringselskab »Danmark«)« – nedenfor kaldet »Danmark« – idet der herom er oprettet overenskomst mellem de to selskaber, jfr. lov nr. 147 om forsikringsvirksomhed af 13. maj 1959 § 98.

I henhold til nævnte lovbestemmelse afgives følgende redegørelse:

Ifølge overenskomsten skal overdragelsen ske pr. 1. oktober 1967. Efter overdragelsen løber forsikringskontrakterne uændret videre, indtil de opsiges fra en af siderne. Danmark påtager sig afviklingen af Uheldsforsikringens skadesreserve pr. nævnte dato. Til dækning heraf overdrager Uheldsforsikringen til Danmark visse aktiver efter nærmere aftale. Uheldsforsikringens aktiver herud-

over stilles til de styrende organisationers disposition, jfr. Uheldsforsikringens vedtægter § 27.

Danmark påtager sig fra overdragelsestidspunktet samtlige forpligtelser overfor de pågældende forsikringstagere.

I forbindelse med forsikringsbestandens overdragelse som nævnt ophæves Uheldsforsikringen.

Enhver forsikringstager, der ikke ønsker sin forsikring overdraget, kan opsiges den efter reglerne i forsikringslovens § 97, 3. stk. Bliver overdragelsen ikke iværksat, bortfalder opsigelsen.

Forsikringstagere, der ikke måtte ønske overdragelsen iværksat, opfordres til senest den 15. september 1967 at afgive skriftlig meddelelse herom til forsikringsrådet, Laksegade 19, København K. Såfremt der inden nævnte dato fremkommer indsigelse imod overdragelse af bestanden fra mere end en femtedel af forsikringstagerne, kan overdragelsen ikke finde sted.

Forsikringsrådet, den 8. juni 1967.

Fortsat fra side 15.

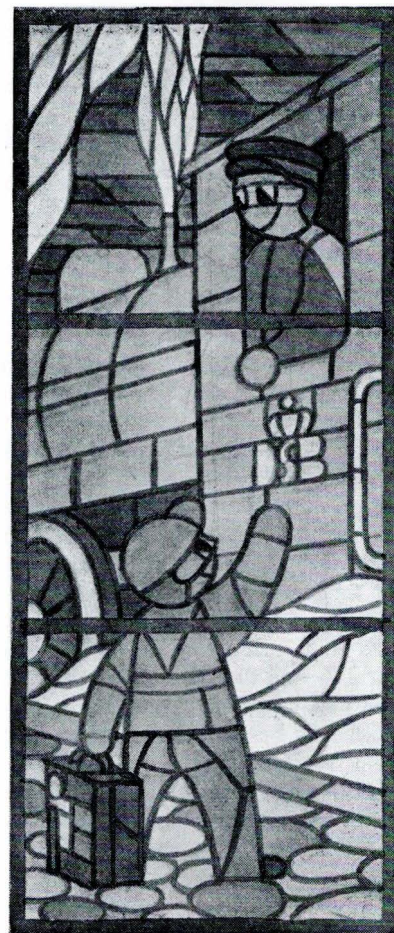
ad § 16

Repræsentantskabets formand er identisk med styrelsens formand.

Primært skal de midler, der skal tjene til dækning af kassens forpligtelser over for medlemmerne, båndlægges i overensstemmelse med lovens § 6, stk. 2. Heri foreslås naturligvis ikke ændringer. Den foreslåede ændring tager alene sigte på, at kassens obligationer ikke nødvendigvis skal være anbragt på receptisse i en bank, men at de også skal kunne anbringes i kreditinstitutionerne med den heraf følgende besparelse i kassens depotafgifter m.v.

ad § 17

Honorarkonto'en udgår, jfr. bemærkningerne til § 12.

Glade dage for falske sedler

I Danmark er festen gerne blevet ganske kort

Falske hundredkronesedler er ikke noget nyt fænomen for Danmark. Lige så længe, der har eksisteret penge-sedler, har der levet mennesker, der har haft lyst til selv at fabrikere deres sedler for at komme i besiddelse af likvid kapital i større mængder.

Udstederen af de lidt for hjemmelavede sedler har aldrig fået lov at gå løs ret længe. Det mest typiske eksempel på den slags eftergørere af vore pengesedler er nok kunstmaleren Lars Søren Jensen, der af fattigdom, fortvivelse og mangel på anerkendelse prøvede at lave hundredkronesedler. Det var i 1911, og den fattige maler, der den gang havde et hus på Fyn, kunne ikke betale renter og afdrag og var ved at blive sat ud med kone og børn. Han besluttede sig derfor til at lave hundredkronesedler.

Lars Søren Jensen ejede ikke så stor en seddel, men han havde en enkelt gang haft en i hænde, og havde da taget et fotografi af den for at bevare mindet. Det siger lidt om, hvad en hundredkroneseddel var værd i de dage.

Uheldigvis havde han, da nøden var størst, endnu det fotografiske negativ af sedlen i sit eje. Han anskaffede sig nu noget meget tyndt fotografisk papir, som han overførte sedlen på, hvorefter han trak den op med den rigtige farve. Det var nødvendigt at tage hver side for sig og lime papirerne sammen til en seddel. Naturligvis blev den hjemmelavede hundredkroneseddel en smule mærkelig at føle på, om den end lignede ret godt. Han lavede ialt kun 2 stk.

I København lykkedes det kunstmaleren at give begge sedlerne ud, men falskneriet blev omgående opdaget, og efterlysninger blev sendt ud, da modtagerne vidste, hvem der havde betalt med de falske sedler. Hjemme kunne han ikke være for bare uro. Han rejste derfor til Slesvig, men blev her udsat for så store samvittighedskvaler, at han meldte sig selv til politiet. Af hensyn til omstændighederne fik han kun to års forbedringshus, der senere benådedes til 10 måneder.

Seddelforfalskningsaffæren i 1884 var af en hel anden beskaffenhed og i international stil. Ligesom det er tilfældet nu, begyndte det hele med, at der kom meddelelser fra udlandet om, at der var blevet vekslet falske, danske hundredkronesedler. I Lübeck havde en dansker solgt 25 falske sedler, og i Hamborg var der solgt fire.

De falske sedler var glimrende eftergjort, og politiet stod som nu så at sige på bar bund, mens offentligheden mere eller mindre skræmt fulgte begivenhederne.

Heldigvis havde falskmøntneren en medhjælper i København af den lidt for snakkesalige type. Han havde modtaget en del sedler til veksling i Malmø, men snakkede så meget over sig, at det kom politiet for øre. Han blev arresteret, og man fandt hurtigt frem til hovedmanden, en forhenværende landmand, Hans Krohn, der havde fundet det mere indbringende at slå sig ned som falskmøntner i Paris.

Skønt Hans Krohn måtte siges at være en uhyre snedig forbryder, blev han således alligevel tilfangetaget. Han havde ikke selv den ringeste forstand på at fremstille klicheer, men havde ladet dem lave hos forskellige klicheanstalter i udlandet. Naturligvis kunne han ikke møde op med en hundredkroneseddel og lade dem lave

kliche efter den. Hans fremgangsmåde siger lidt om hans snedighed.

Efter fotografi og under foregivende af, at han selv agtede at trykke aktier til et påtænkt aktieselskab, lod han et firma fremstille en del af sedlen og andre firmaer andre dele. Ingen af disse firmaer anede, at denne af dem fremstillede kliche, til at pryde et aktieselskabs aktier med, i virkeligheden var en lille del af en kliche til en dansk hundredkroneseddel, som Hans Krohn senere samlede.

I Paris og Hamborg havde han indrettet trykkerier på forskellige lejede værelser i håb om at kunne undslippe politiet, selv om det skulle komme på sporet af et enkelt af disse hemmelige arbejdslokaler. Alligevel blev han på grund af den snakkesalige medarbejder hjemme i København forholdsvis hurtigt afsløret, og skønt han trods et overvældende stort bevismateriale aldrig indrømmede sin skyld, fik han seks års forbedringshus.

Stort bedre gik det ikke champagneskrædderen i 1903. Egentlig var det slet ikke ham, der var hovedmanden. Han var blot på grund af sin opførsel den mest omtalte. Det var derimod to fagfolk, en stentrykker og en litograf, der på grund af de dårlige tider havde fundet på, at det ville være mere indbringende at lave deres egne tikronesedler end at arbejde for andre.

Ingen af de to havde dog kapital til indkøb af håndpresse og værktøj. De henvendte sig derfor til litografens svigerfar Pehr Hanson, en fattig lappeskrædder, og han påtog sig at skaffe den nødvendige kapital, hvis han så til gengæld fik lov at indtræde i »firmaet« som lige partner.

Alt gik forbavsende godt. Skrædderen skaffede penge, så man kunne starte i et lokale på Frederiksberg, og snart lå flere tusinde ark af de nytrykte tikronesedler til tørning på loftet. Sedlerne blev så klippet ud og sorteret. De var ikke alle lige gode. De dårligste blev gemt til at give ud på mørke aftener, men af gode sedler var der omkring tyve tusinde kroner, en stor sum penge i 1903.

Sedlerne viste sig at være så godt lavede, at ingen fandt på, at de kunne være falske. Mens litografen og stentrykkeren tog det hele roligt, viste skrædderen sig at have en enorm appetit på tilværelsen. Han følte sig som millionær og turede rundt til forskellige værtshuse, hvor han gjorde sig kendt ved at slå om sig med penge og ved aldrig at drikke andet end champagne.

Champagneskrædderen, sådan kom han hurtigt til at hedde, begyndte snart at holde til på et bestemt værtshus på Enghavevej. Her holdt han »hof« og fik mange venner, der så rundeligt nød godt af hans »rigdom«. Ingen måtte tørste eller lide nød i hans selskab.

Den slags måtte jo ende galt. Det varede ikke længe, før Champagneskrædderen havde brugt sine falske penge, og da han nødig ville slutte sin festlige tilværelse, skyndte han sig at trykke nogle nye. Det var ikke vanskeligt, men desværre for ham, kunne han ikke vente til sedlerne var ordentlig tørre. De nytrykte, fugtige sedler afslørede såvel ham som svigersønnen og stentrykkeren.

Champagneskrædderen fik fire år, mens stentrykkeren og litografen hver fik fem års forbedringshus.

Chris Parø.

Esperanto- kongres

8

I ugen før pinse afholdt det internationale forbund for jernbane-esperantister sin årlige kongres i Fulda, Vesttyskland med ca. 400 deltagere fra 20 lande. Kongressen begyndte lørdag med bekendtskabsaften, hvor man træffer nye og gamle bekendte og får en svingom.

Søndag formiddag foretoges den højtidelige åbning af kongressen med taler af repræsentanter for FISAIC, DB, forskellige organisationer ved DB samt byens borgmester. Åbningstalen holdtes af forbundets formand, hollænderen de Jong.

Søndag aften vist et teaterstykke oversat til Esperanto, og mandag morgen begyndte det første møde mellem bestyrelsen og de deltagende landes delegerede. Der afholdtes ialt 3 sådanne møder, hvor man drøftede, hvad der er sket siden sidste kongres, og hvad der skal ske indtil næste år. Endvidere var der forskellige valg til bestyrelsen og valg af delegerede. Mandag formiddag fik en gade i Fulda sit navn ændret til Esperanto-strasse med taler og orkestermusik. Ved denne højtidelighed præsenteredes forskellige jernbaneuniformer fra de deltagende lande. Efter gadenavngivningen var bestyrelsen og de delegerede til modtagelse hos byens borgmester, der bød på vin og cigarer.

Tirsdag formiddag efter mødet var bestyrelsen og de delegerede inviterede til at besøge et jernbaneværksted i Fulda, hvor man foretager revision og reparation af godsvogne. Efter rundgangen bød værkstedet på middag i kantinen. Om aftenen var der fagforedrag med lysbilleder om skriftlige ordrer til tog og forskellige signaler ved de deltagende landes jernbaner. J. Giessner, der havde udarbejdet foredraget, havde samlet oplysninger og diapositiver fra de forskellige lande. Det var interessant at se og høre, hvor forskellige systemerne kan være, og alligevel kan man spore mange ligheder. Endvidere vist en film om sikkerhed ved jernbanetraffic.

Onsdag var der heldagsudflugt med særtog til Rothenburg ob der Tauber, som er en gammel by, der har bevaret eller nykonstrueret de fleste af sine bymure og bygninger i gammel stil. Der var rundtur i byen under ledelse af folk fra byen. Om eftermiddagen kørte vi til Uffenheim, hvor samtlige deltagere blev modtaget på rådhuset.

Torsdag var der arbejds møde for samtlige deltagere, og om eftermiddagen fag-

Spareaftale

Generaldirektoratet meddeler

Fra 1. juli 1967 indføres en spareordning for det månedslønnede personale, der aflønnes over generaldirektoratets lønningskontor.

Hvis en ansat ønsker det, kan der oprettes en spareaftale, hvorefter lønningskontoret månedligt overfører et beløb (mindst 20 kr.) til en særlig oprettet sparekonto.

Den pågældende udfylder en blanket, som i den ønskede bank/sparekasse forsynes med yderligere oplysninger, og af den ansatte indsendes direkte til lønningskontoret.

En spareaftale er bindende i et år fra oprettelsen, men løber i øvrigt videre indtil opsigelse modtages.

Sparekontoen forrentes med højeste indlånsrente og udbetaling sker direkte til kontohaveren uden DSB's mellemkomst.

Der udsendes snarest nyt blad til ordreserie A med nærmere oplysning om nyordningen.

Låne- og Sparekassen meddeler

Fra den 1. juli i år indføres der en særlig opsparingsordning for månedslønnet personale, der får løn udbetalt over generaldirektoratets lønningskontor.

Opsparingsordningen kommer til at virke således, at et nærmere aftalt beløb – dog mindst 20 kr. pr. måned – overføres direkte fra Deres løn til Deres opsparingskonto.

Spareaftalen er bindende i et år fra oprettelsen, men løber i øvrigt videre, indtil den opsiges.

Opsparingskontoen kan oprettes i en hvilken som helst sparekasse eller bank her i landet – det er altså ingen betingelse, at opsparingen sker i det pengeinstitut, hvor De har Deres lønkonto.

Ved oprettelse af den nye landsomfattende opsparingsordning afvikles en hidtil eksisterende spareklub, som kun har omfattet tjenestemænd i København.

foredrag om sikkerhedsinstallationer i og for tog ved DB.

Fredag var der busudflugt til Hilders/Rhön, hvor en gade blev omdøbt til Esperanto-strasse, og om eftermiddagen kørte vi til Simmerhausen, hvor man kunne gå til grænsen mellem vest- og østzonen i Tyskland. Der kunne man så stå og betragte pigtrådsspærringerne på østsiden og tænke over tingenes tilstand.

De kan få en sparekonto blot ved at udfylde en blanket, der i løbet af juni måned vil blive oplagt på samtlige tjenestesteder, og sende blanketten til f.eks. *Laane- og Sparekassen for Embeds- og Bestillingsmænd, Knabrostræde 12, København K.*, der herefter sørger for det videre fornødne.

Laane- og Sparekassen for Embeds- og Bestillingsmænd har oprettet en særlig afdeling for tjenestemænd, hvor Deres opsparing forrentes med højeste rente.

Deres månedlige opsparing vil blive indsat i denne afdeling på en konto på 6 måneders opsigelse. Har De allerede en sådan konto, kan den benyttes – De skal da blot anføre kontonummer på den nævnte blanket.

Udbetaling sker direkte til kontohaveren uden statsbanernes mellemkomst.

Ved en månedlig opsparing får De lettere et større beløb lag til side og dermed grundlag for at erhverve nogle af de goder, De måske ellers ikke ville opnå. Og som kontohaver i *Laane- og Sparekassen* får De samtidig adgang til fordelagtige låneordninger.

Laane- og Sparekassen for Embeds- og Bestillingsmænd er tjenestemændenes egen sparekasse. Den er en selvejende institution, og det årlige overskud henlægges til reserverne, der udelukkende tjener som sikkerhed for indskydernes penge. I sparekassens øverste ledelse sidder repræsentanter for tjenestemændenes organisationer.

Tjenestemændene har nu godt 35 mill. kr. indestående på konti i *Laane- og Sparekassen*. De samlede udlån er på ca. 30 mill. kr., fordelt på 6.200 lån til tjenestemænd. Reserverne udgør ca. 2,4 mill. kr.

Enkelthederne om den omtalte opsparingsordning vil blive optaget i ordreserie A – og *Laane- og Sparekassen for Embeds- og Bestillingsmænd, Knabrostræde 12, København K.*, tlf. MI (0154) 1080, er naturligvis gerne til tjeneste med yderligere oplysninger.

Kongressen sluttede fredag eftermiddag efter en uge med dejligt vejr og med mange dejlige oplevelser takket være vore kolleger i Fulda, der havde gjort et stort arbejde for at få det hele til at glide. En uge, hvor man havde talt med folk fra 20 forskellige lande under anvendelse af kun et sprog og uden brug af folk.

H. Hauge.

PERSONALIA

Forfremmet til lokomotivførere (15. lkl.) MY MX pr. 1/6 1967 efter ansøgning.

Lokomotivfører (12. lkl.):
H. J. Jørgensen, Rødby Færge i Rødby Færge.
E. T. Petersen, Rødby Færge i Rødby Færge.
B. R. Hansen, Korsør i Korsør.
K. C. H. Ebbe, Rødby Færge i Rødby Færge.
F. Jensen, Korsør i Kbhvn. Gb.
H. D. Madsen, Rødby Færge i Rødby Færge.
E. Nielsen (Bro), Kbhvn. G. i Kbhvn. Gb.
H. V. Iversen, Korsør i Kbhvn. Gb.
E. E. Christensen, Kbhvn. Gb. i Kbhvn. Gb.
P. V. Borum, Helsingør i Kbhvn. Gb.
J. F. Degn, Rødby Færge i Rødby Færge.
O. Qvist-Pedersen, Helsingør i Kbhvn. Gb.
K. A. Jensen (Reuter), Korsør i Rødby Færge.

Forflyttet efter ansøgning pr. 1/6 1967 til Københavns Godsbanegård

Lokomotivfører (15. lkl.):
J. P. Jensen, Rødby Færge.
T. Olsen, Rødby Færge.
K. E. Jensen (Bjergby), Rødby Færge.

Forflyttet efter ansøgning

Lokomotivmedhjælperaspiranterne ved Københavns Godsbanegård
E. Rasmussen (Knud).
A. V. Christiansen og
S. E. Hansen
til Ro mdt. fra 1/5 1967.

Overgået til anden stilling

Lokomotivmedhjælper-lokomotivfører (12. lkl.):
N. K. Kristiansen, Gb mdt, sst. (1-5-67).

Afsked efter ansøgning

Lokomotivmedhjælperaspirant G. Jørgensen, Gb mdt (24-4-1967).

Påskønnelser:

Gdt. har udtalt sin bedste tak og påskønnelse over for lokomotivfører (12. lkl.) P. F. Behr, Tdr., i anledning af at han på Ribe st. ved resolut indgriben hindrede en faresituation.

Dødsfald

Pens. lokomotivfører B. G. Larsen, Korsør april 1967.
Pens. lokomotivfører Peter Braatting, Nyborg 2/2 1967.

Opmærksomhed frabedes

Undertegnede lokf. frabeder sig al opmærksomhed i anledning af vores jubilæum, er bortrejst.

E. Christensen den 8. juli 1967

H. D. Jensen den 13. juli 1967

Lokomotivførere, Viborg.

Al opmærksomhed i anledning af mit jubilæum frabedes venligst.

H. Pedersen,

lokomotivfører, Gb. mdt.

Al opmærksomhed i anledning af mit jubilæum frabedes venligst.

E. K. Holm,

lokomotivfører, Esbjerg.

Eventuel opmærksomhed i anledning af mit jubilæum frabedes venligst.

A. H. Pedersen,

lokomotivfører, Fredericia.

Eventuel opmærksomhed i anledning af mit jubilæum frabedes venligst.

A. Høftoft,

lokomotivfører, Århus.

Eventuel opmærksomhed i anledning af mit jubilæum frabedes venligst.

S. A. L. Olsen,

lokomotivfører, Gb.

Tak

Til mine kollegaer på Godsbanen!
Hjertelig tak for opmærksomheden ved vort bryllup.

Vigdis og Svend-Erik.

Adressefortegnelsen

Formandens telefonnummer er efter telefoncentralens automatisering ændret til (03) 19 11 24.

Personalehåndbog

Ny udgave af personalehåndbogen påregnes udgivet i august måned 1967 og udbydes herved til salg for en pris af 12 kr. pr. stk.

Bogen, der sidst blev udgivet for ca. 3½ år siden, indeholder følgende afsnit:

1. Tjenestestedsliste omfattende generaldirektoratet m.v., distrikter, sektioner, stationer, godsekspeditioner og selvstændige rejsebureauer. Der er for hvert tjenestested anført navn på chef og personale i 30-18 lønningsklasse. For øvrigt personale er opført antal tjenestemænd i hver kategori samt trafikmedhjælpere. Foruden det aktuelle personaletal, er normativet for tjenestestedet opført i parentes pr. kategori efter det aktuelle tal, hvis tallene ikke er ens.
2. Anciennitetslister for personale i 30-18 lønningsklasse, herunder visse historiske oplysninger i lighed med tidligere udgaver af håndbogen.
3. Skematiske anciennitetslister over personale i 15-2 lønningsklasse samt trafikmedhjælpere.
4. Skematiske fortegnelser over overenskomstansat personale (opført efter indtrædelsesdato ved statsbanerne).
5. Alfabetisk navnerregister.

Nedenstående kupon bedes anvendt ved bestillingen.

Tillidsmænd og andre bedes venligst være behjælpelige med bestillingstegningen, således at flere bestillinger fra samme tjenestested om muligt samles på en enkelt kupon.

Undertegnede

navn

stilling

tjenestested

ønsker tilsendt stk. personalehåndbøger à 12 kr. Indsendes til organisationskontoret, generaldirektoratet, København H eller organisationskontoret, Sølvgade 40, København K senest den 15. juli 1967.

DAMERNE'S DAG

20

Den farlige barndom

Advarsler om farerne i hjem med småbørn bliver omtalt tidligt og silde i dags- og ugepresse. Alligevel er det ikke tilstrækkeligt, blandt andet måske fordi de små ikke kan læse.

For nyligt måtte familiens yngste en tur på skadestue med et flænget øjenbryn. I venteværelset var der god lejlighed til at »tage de tilstedeværende af«. Der var ikke så få forældrepar med børn til stede. En tre-fire års pige opførte sig som om hun var lettere påvirket og lidt var der om det, idet hun havde delt tyve nervepiller med familiens hund (den var ikke med). En ung mor havde tabt bradepande med flæskesteg og tilhørende fedt, mens en to-årig datter var i køkkenet. Situationens farlighed taget i betragtning var skaden overskuelig for barnets vedkommende. Moderen var derimod medtaget. Men – at hælde skyen fra en steg er en af de allerfarligste manøvrer i et køkken. Derfor skal det foregå i enrum. Hellere barnets fornærmede hyl udenfor den lukkede køkkendør end smertenshyl indenfor.

Mens vi er ved børn og farer. Selv legetøj kan være farligt. Et ellers udmærket legetøjsfirma har en morsom »pumpe« i træ, der fodres med farvestrålende kugler, som derefter pumpes ud. En sjov tingest både store og små falder for. Men disse trækugler er for små. De kan let stoppes i munden af et nysgerrigt, lækersultent barn og så er spillet gående. Op på øverste hylde med dem.

Køb færdigsyet – og sy færdig hjemme

Det var en yndig dragt, god farve og dejlig kvalitet. Prisen var tillokkende – alt i alt var der intet at betænke sig på. Og dog, som opvakt forbruger af vor tid bør man også undersøge tingene indvendig fra og sikken den så så ud. Fra hver søm hængte løse garn-ender på en 5–6 cm, ligeså omkring stiklommerne. En skuldersøm var allerede begyndt at løbe og knapperne viste tegn til at stå af ved først givne lejlighed.

En forsigtig bemærkning om, at den da var kommet lige hurtigt nok fra fabrikkens samt at ens hjemmesyede ikke fik lov at forlade symaskinen i så slet en tilstand, udløste følgende svar hos den mundræpe ekspeditrice:

– Nej, men har De ikke også lagt mærke til, at man syr altfor godt hjemme? Det er jo umuligt at pille op, hvis man skal rette noget. Man gør det alt for svært for sig selv på den måde . . .

Det var virkelig en yndig dragt i et pragtfuldt stof. Altså kom den i bærepose med strop og efter en times hjemmesyning var den så god som nu – og det var jo netop, hvad den var.

P.S. Der er lidt om snakken med at det er svært at pille hjemmesyet op, når man sammenligner med konfektionssyet. Med mindre særlige forhold taler for det modsatte, bør man sy med stor stinglængde. Zig-zag'er man over tyndt stof skal man også tage størst muligt udsving. Sker det tilmed i taft eller lignende glat stof er det klogt at lægge et stykke silkepapir underst. Derved undgår man at stoffet trækker sig.

Den, der smører godt, syr godt

En symaskine kan køre i årevis uden at blive smurt, men hvor er det synd for den. Den spinder som en kattekillen, hvis den bliver passet og plejet som der står angivet i brugsanvisningen. En elektrisk maskine bør gås efter med oliekan- den for hver syvende sy-time. På udsatte steder, hvor tråden glider, endnu oftere. Smørestederne er markeret med rødt på de fleste maskiner. Og man må aldrig bruge andet en den specielle symaskine- olie, siger fagfolkene.

Nyt til ansigtet

Yardley har sendt fem glansstifter på markedet under navnet »slickers«, som betyder noget i retning af smart, så det må være sagen. De findes i fem nuancer, der går lige fra en lys pink til en douce cafe-au-lait. Man kan anvende sådan en glansstift solo, hvis man ikke ønsker rigtig farve på læberne eller man lægger den over sin almindelige læbestift. I en sol- og-sommer-tid er en glansstift rar at have med i strandtasken, læberne trænger til ekstra fedtstof i denne tid. Pris kr. 14, det samme som for almindelig stift, hvor Yardley også har et par stykker, nemlig med farverne this pink og that pink. Der er overhovedet mange nye farver i lakker og læbestifter og så godt som alle er uden det store »knock-out«, idet læberne ikke skal dominere ansigtet. Det er øjne-

ne, der gør krav på interessen for tiden. Og teint'en, som skal være fejlfri at se til. Det er den jo sjældent i virkeligheden, men der er mange ret dækkende cremer at søge til.

Elizabeth Arden har en flydende Perfect Finish i seks farver, som er nem at fordele og som virker naturtro. Den efterlader huden helt mat.

En anden foundation er Next-to-Natural fra Yardley, kr. 26,50, også i seks udgaver, men af en helt anden karakter. Den har cremens karakter, men er presset sammen i en flad æske og meget nem at komme til. Den dækker også udmærket, men har en svag perlemorsskinnende effekt.

Både Perfect Finish og Next-to-Natural kan klare dag og aften uden pudder over, hvis man har normal eller tør hud. En fedtet hud skal have et drys på de udsatte steder. Til gengæld bør man huske fugtighedscremen allerunderst og selvfølgelig være omhyggelig med afrensningen om aftenen.

Sådan slår man på tromme for nye farver i – neglelak: en smart pige anno 1967 arrangeres som kølerfigur på en veteranbil. Piger og biler er altid sikker på omgivelsernes interesse, ikke mindst når de vises sammen.